

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Scott_William-Texas_Marshal-Psanec.PDB

PDB Name: Texas_Marshal-Psanec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.12.2004
Modification Date: 5.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William Scott

Psanec

Přeložil Jaromír Blažke
© MOBA, Brno, 2003

Lance Bannister překročil North Pease River. V jeho stopách jeli tři lovci hlav. V malém městě Narcisso jim v posledním okamžiku unikl. Krajina, která se nyní před ním rozprostírala, byla skalnatá a prašná, jako po vymření. Tři chlapi na jeho stopě byli jako hladoví vlci, chtěli si vysloužit odměnu, kterou na hlavu Lanceho Bannistera vypsala vláda Texasu. Tisíc dolarů! Za mrtvého nebo živého!
Musíš ty tři krvavé psy setřást ze své stopy, Lanci! kroužilo mu hlavou. Jsi nevinný. Když je pošleš do pekla, bude to v sebeobraně.
Hnal svého hnědáka mezi skály, našel si dobré místo, sesedl a ze sedlového pouzdra vytáhl svou winchestrovku.

Bannister se nabádal ke klidu. Ti tři chlapi byli nebezpeční. Jejich zákonem byl kolt, zatykač v jejich sedlových brašnách je legitimoval. Napřed stříleli a teprve potom se vyptávali. Byli nebezpeční jako hnízdo chřestýšů. Lance od nich bude mít klid, teprve až nebudou moci jezdit a pronásledovat ho.
Rychle se blížili.
Bannister zasunul kulku do hlavně. Nenáviděl bojovat a zabíjet. Ale donutili ho, aby si chránil svou kůži.
V jeho rysech se zračilo odhodlání.
Tři černé body před kulisou bizarní krajiny se zvětšovaly. Potom Lance mohl rozeznávat i podrobnosti. Jejich pláště, dlouhé až po kotníky, vlály ve větru. Vzdálený dusot koňských kopyt doléhal až k Lanceho sluchu.
Bannister stiskl rty a přiložil k rameni pušku.
Na druhé straně říčky tři příjezdí chlapi s pohubými tvářemi zastavili své koně. Zvířata podupávala na místě. Tři lovci přemířili se ostražitě dávali přes řeku. Jejich tvrdé tváře zastíňovaly krempe klobouků.
Bannisterův chladný pohled přes mušku a hledí spočinul na levém ze tří jezdců. Mířil přesně na jeho ramena.
Pomalů přitahoval svůj ukazováček. Spoušť se dostala ke kritickému bodu.
Bannister zatajil dech - a zaváhal.
Nebyl to jeho způsob, aby vpálil kulku muži do těla z bezpečného úkrytu. Ale ti tři vlci v sedle chtěli jeho skalp. Ti by dlouho neváhali, kdyby se objevil před ústím jejich zbraní.
Lance se upnul na tuto myšlenku - a zmáčkl.
Winchestrovka třeskla.
Levý jezdec spadl ze sedla. Jeho kůň vyděšeně poskočil dopředu.
Bannister již měl na mušce pravého chlapa. Ale než stiskl spoušť, oba darebáci překonali rozpětí mezi poznatkem a reakcí. Uhodili ostruhami do boků svých koní a prudce se otočili.
Bannisterova kulka minula. Mezi zuby mu proklouzla trpká nadávka.
Dusot kopyt náhle ustal.
Potom vyšlehlý výstřel. Chlapi stříleli naslepo. Vzduchem hvízdaly zbloudilé střely.
Stejně rychle jak začala, palba zase přestala.
Bannister nečekal, až lovci skalpů najdou jiný přechod přes řeku a pokusí se ho vzít do kleští. Skrčeně běžel ke svému koni.
Vedl svého koně za uzdu. Pod kopyty se zvedal prach. Dusot, který kopyta zvířete způsobovala, nebyl již po několika krocích slyšet.
V bezpečné vzdálenosti Bannister nasedl a sledoval zákruty mezi skalami. Oči měl neustále v pohybu.
Lance myslel na chlápka, kterého bez výstrahy sestřelil z koně. Nemohl nic cítit. Byl to pud sebezáchovy, který ho vedl - jeden z nejstarších principů lidstva. Byl to nemilosrdný zákon divočiny.
Život udělil Bannisterovi řadu tvrdých lekcí a muž se v tomto nemilosrdném světě buď rychle učí, nebo zmizí v nějakém bezejmenném hrobě.

Tři chlapi na jeho stopě byli opravdovými lovci. Byli zkušení a prověřeni bojem.

A teď málem svou zvěř dostali!

Bannister nechal koně klusat. Neustále se díval dozadu.

Brzy nechal řeku čtyři míle za sebou. Lovce skalpů nebylo ani vidět, ani slyšet.

Ale nablízku byli.

Lance o tom byl skálopevně přesvědčen. Popohнал koně do rychlejšího kroku. Několikrát zaskřípala podkova, když sklouzla po skalnatém podkladu. Bannister byl nachystán bleskurychle reagovat. V této krajině, kterou musel stvořit sám satan, mohla za každým skaliskem číhat smrt.

Nastávalo poledne. Za Bannisterem se táhl skalnatý terén a nyní jel po ploché rovině. V dálce byly vidět domy.

Město!

Psanec dlouho nepřemýšlel. Dirigoval koně ke shluku domů a chatrčí. Na okraji města bylo na stromě přibité zpuchřelé prkno. Na tomto prkně bylo namalováno černou barvou Tampico.

Bannister vjel mezi první domy města. Tu a tam spatřil spící toulavé kočky. Domy věnčily jako na šňůře navlečené perly obě strany hlavní ulice. Bylo tu několik obchodů, kostel se špičatou věží zvonice a jeden saloon.

Před Lancem po vozovce táhl nějaký starý muž dvoukolovou káru se slámou. Na postranním schodišti před obchodem spolu mluvily dvě ženy v dlouhých sukních a upnutých blůžkách. U křižovatky si hráli tři kluci a jedno děvče. Žádné z dětí nebylo starší osmi let.

Bannister s ulehčením zjistil, že není vidět žádná úřadovna šerifa.

Měl hlad a žízeň a díval se po nájemní stáji. Než sám něco pojí, chtěl se postarat o svého koně.

Stařík s károu zmizel v nějaké skulině mezi domy. Hluk káry a skřípění kol Bannister ještě slyšel.

Možná, že saloon má nějakou stáj, pomyslel si a zamířil k němu.

V tom vyšel na ulici nějaký muž. Při chůzi mu do nohou plácal dlouhý plášť. V pravici mu spočívala těžká pětačtyřicítka. Její ústí mířilo šikmo k zemi.

Bannister trhl uzdou a zastavil hnědáka. Na okamžik tu psanec seděl jako zařezaný.

Zatímco lovec hlav pomalu krácel doprostřed vozovky, nespouštěl svou oběť z očí.

Za Bannisterem zahřměly těžké kroky po bočním schodišti. Lance pomalu, jako ve zpomaleném filmu, otočil hlavu.

Druhý z obou loveců! Také on měl v ruce revolver. Chlapův obličej byl jako vytesán ze žuly. Oči měl chladné jako had.

Když byl hombre na dostřel, zastavil se.

S intenzitou muže, po němž natahuje své kostnaté pařáty zubatá, Lance pochopil, že spadla klec.

Měli ho v kleštích.

*

Atmosféra na ulici byla jako před bouřkou - pochmurná, stísněná, nervy drásající.

Bannisterova pravačka se sotva znatelně sunula k revolveru. Zazněl zvukný hlas chlapa před ním. "Okay, Bannistere. To by bylo. Sesedni a jdi od své herky dál. Nechceme totiž zasáhnout koně. Hodí nám to pár šestáků."

Muž se potměšile zašklebil. Mezi rozpukanými rty mu zazářily zuby.

"Proč taková šaškárna?" chrlativě zavolal napnutý Bannister. Každá nitka jeho těla se zdála být napnutá k prasknutí.

Jeho pravačka byla vzdálena od pažby koltu ještě tak dva couly. Krk koně zakrýval jeho kradmý pohyb ke koltu před ostražitým zrakem chlapa, který stál před ním deset kroků.

Právě na něho se Bannister soustřeďoval v první řadě.

"Postřelils nám dobrého kamaráda," zaznělo od něho. "Sestřelils ho z koně, aniž bys mu dal aspoň nádech naděje. Už nikdy nebude moct svou pravou rukou dobře pohybovat, Bannistere. Ale to už je tvůj způsob, střílet na muže ze zálohy. Jen si vzpomeň na toho chlapa ve Fort Worthu, kterého jsi střílel do zad."

"Proč mne prostě nezastřelíte? Na mém zatykači přece je 'živý nebo mrtvý'."

"Zatykač je až druhořadý potě, co jsi z našeho kamaráda Milta udělal mrzáka, Bannistere. Chci vidět v tvých očích strach ze smrti, než tě zastřelíme. Teď sesedni! Už jsme dost mluvili."

Na okamžik se chtělo Bannisterovo srdce odevzdat rezignaci a beznaději. Projel jím ledový závan.

Ale pak se donutil ke klidu a rozvážlivosti. Na hraně ruky cítil pažbu šestiraňáku. Měl šanci. Sice jen neopatrnou, ale využije ji.

Bannister přikývl. "All right. Byla by opravdu škoda koně."

Zvedl levou nohu přes sedlovou hrušku.

Horní část těla premiového lovce před ním se trochu kývala dopředu. Dával nohy dál od sebe, jak hledal pevný postoj, aby případně odolal první kulce. Určitě byl na tento postoj zvyklý z mnoha bojů.

Bannister sklouzl z koně. Koutkem oka teď viděl i na pravou ruku druhého chlapa.

A když Lance přistál oběma nohama na zemi, měl kolt v ruce!

Chlap na schodišti chtěl zařvat varování. Jeho železo křachlo.

Lance Bannister padl na kolena a vypálil. Se zvukem výstřelu se převrátil na bok. Překulil se a páčil mezi nohama koně na chlápky, kteří stáli uprostřed Main Street.

Výstřely se rozléhaly městem. Bannisterův kůň řehotal a stavěl se na zadní.

A znovu zaburácel kolt v Lanceově ruce, zatímco těsně vedle něho klapala o zem kopyta.

Pak bylo po všem.

Výbuchy doznívaly nad střechami. Pach střelného prachu mírný vítr rozptýlil. Mezi staveními nastalo ticho.

Lovec skalpů, který očekával Lanceho Bannistera na ulici, ležel s rozpaženými rukama na zádech. Jeho pravá ruka ještě

stále objímala pažbu šestiraňáku. Jeho ošumělou košili temně zbarvila na hrudi krev.

Bannisterova hlava se obrátila na druhého chlapa.

S klátivými pažemi visel přes zábradlí schodiště. Jeho železo leželo v prachu. Jeho plochý klobouk se odkutáel kus od něho.

Z Lanceho spadlo napětí a vstával na nohy. Z ústí jeho revolveru ještě stále vycházely nitky kouře. Bannister měl vysušené hrdlo na troud. Vždyť se díval do posměšně se šklebící tváře smrti a ještě jednou vyvázl.

Nervózní hnědák se bál jít zpátky k Lancemu Bannisterovi. S frkáním pohazoval hlavou dozadu. Postroj řinčel. Psanec chytil uzdu a vystrašené zvíře uklidňoval. Několikrát se zhluboka nadechl. Pak své vnitřní vzrušení dostal pod kontrolu.

Závity mozku mu problesklo jedno jméno.

Buster Kincaid!

Tomuhle chlápku vděčí za své potíže. Buster Kincaid se dopustil té vraždy, za kterou teď měl pykat on. Vrah vraždu chytře podsunul jemu, Lancemu Bannisterovi. Stal se psancem, vyvrhelem.

Stopa Bustera Kincaida vedla do Pandhandle.

Bannister suše polkl. Mezi zuby mu skřípal prach, na kůži se mu lepila špína.

Obešel koně a blížil se k chlapovi, který ležel na ulici. Jen okrajově si všiml, že z domů vyšli lidé a pomalu se přibližovali. V určité vzdálenosti se srocovali do skupin. Měřili si ho směsicí nedůvěry a zvědavosti.

Lovec premií byl mrtev. Jeho rozevřený plášť z něho sklouzl. Z vnitřní kapsy mu vyčníval kus sbaleného archu papíru.

Bannister se předklonil, vytáhl papír ven a rozložil ho. Byl to zatykač na něho. Ze vzteklého popudu roztrhl psanec papír a nechal oba díly spadnout na zem.

Ztuhle kráčel Lance k druhému lovcí skalpů, chytil ho za vlasy a nadzvedl mu hlavu. Široce rozevřené pohaslé oči civěly skrz něho.

Bannister opět nechal hlavu mrtvého klesnout. Teprve nyní uložil kolt do pouzdra. Obrátil se. Jeho zrak putoval po hlavní třídě. Lidé se zaraženě dívali stranou. Nikdo neřekl ani slovo. Bylo to, jako by se muži i ženy před Lancem Bannisterem krčili.

Ten se obrátil zpátky ke svému hnědákovi a vyšplhal se do sedla. Mlaskl jazykem a lehce pobídl koně patami do slabin.

Projel mezi skupinami lidí a opustil Tampico. Chut' k jídlu ho přešla. Na jeho rukou lpěla krev tří prémiových lovců.

Nejenže mu Buster Kincaid přišel jednu vraždu. Nyní byl proto donucen zabítet.

*

Byl jsem na cestě k říčce Mulberry, abych navštívil Jane Carsonovou a jejího syna.

Než jsem přijal hvězdu Texas-Rangers, pomohl jsem Jane v Claredonu v jedné nechutné situaci. Potom jsem ji a jejího malého Lonnyho osvobodil z ruk dvou banditů.

Jane byla vdova. Její muž byl před necelým rokem zavražděn. Lionel Hastings, otec Jane, byl přitom přesvědčen, že vrah byl z ranče Green Belt.

Žena, o které se mi v osamělých nocích vždycky zdálo, se zhmotnila a má jméno Jane.

Všechno se ve mně svíralo, když jsem na Jane myslel.

Jel jsem přes pastviny ranče Green Belt.

Bylo pozdě odpoledne. Mračna na nebi byla roztrhaná. Blacky, můj černý valach, klidně klusal. Všechny svaly a šlachy na jeho těle harmonicky hrály dohromady.

Usmíval jsem se. Bylo to znamenité zvíře.

Když mraky na západě ozářilo slunce a od východu se vkrádalo na zem večerní šero, spatřil jsem z hřebenu jedné terénní vlny budovy ranče Horseshoe ležet přede mnou.

V ohradě ranče pobíhala asi stovka koní. Jane se specializovala na chov koní. Koupila je od armády nebo na koňském trhu v Amarillu.

V jedné ohradě pracovali dva kovboji. Oddělili několik koní a zahnali je do vedlejší ohrady, ve které již stálo tucet zvířat.

Na dvoře ranče honil Lonny tlustým klackem hejno slepic. S dopředu nataženým krkem, s rozčileným kdákáním a mávajícím křídly poletovali nemotorní ptáci před hochem.

Šedovlasý Lionel dřepěl v otevřených vratech stodoly a naklepával kosu. Jasně údery kladiva naplňoval vzduch.

Zastavil jsem Blackyho mezi ohradami.

Byl to obrázek míru a klidu, který se mi nabízel.

V tom okamžiku mne Lonny uviděl. Přestal honit slepice a chvíli se na mne díval.

"Dědo! Mami!" vykřikl. "To je Waco! Waco s tím krásným černým koněm."

Zahodil klacek a utíkal mi naproti.

Lionel, sýček s ostřížím zrakem, svěsil ruku s kladivem a vstal.

Ze dveří hlavního domu vyšla Jane.

Uviděl jsem ji a srdce se mi rozbušilo rychleji.

Lonny, šestiletý blondák, se po mně natahoval a hleděl na mne do výšky. Jeho oči zářily. Ohnul jsem se v sedle a natáhl mu vstříc ruce. Jedno trhnutí, a seděl přede mnou na Blackym. Lonny se smál a svými botami bušil do boků vraníka.

Jane se na nás dívala. Usmívala se. A v jejích tmavých očích jsem viděl srdečnost a radost - ale mohlo to být jenom moje přání.

Sesedl jsem - Lonnyho jsem nechal na Blackym sedět - abych pozdravil Jane, ale nenacházel jsem vhodná slova.

Z mých rozpaků mne vyvedla rančerka. "Halo, Waco, velice mne těší, že jste k nám našel cestu. Jak vidím, nosíte teď hvězdu texaského marshala. Znamená to, že jste zůstal v Pandhandle?"

"Ovšem." Přikývl jsem. "Myslím, že je to dobrý džob. Joe Madison a já jsme se stali dobrými přáteli. Ano, paní Carsonová, myslím, že jsem v Panhandle našel místo, jaké jsem po léta hledal."

Možná jsem se na ni podíval příliš intenzivně, neboť se začervenala. Rychle jsem otočil zrak.

Tentokrát to byl Lionel, který mne zbavil rozpaků. Staroch s vrásčitým obličejem, který připomínal starý topol, zabrumlal: "Správně. Muž tu na světě musí být k něčemu dobrý. Musí být o své věci přesvědčen a za svým přesvědčením stát. Buď se shoduje se svým přesvědčením, nebo vůbec se k ničemu nehodí."

"Pojďte dovnitř, Waco," pozvala mne Jane.

"Green Belt už dává pokoj?" zeptal jsem se a sundal Lonnyho z koně. Škubal sebou a nadával. Ale konečně stál na zemi. "Budeš se na něm moci zase svézt," slíbil jsem mu a pohladil ho po jemných vlasech.

Ohrnul ret a uraženě se loudal pryč.

"Ano," potvrdila Jane. "Z Green Beltu jsem už nikoho neviděla. Ale tenhle mír je jistě jen zdánlivý a nebude dlouho trvat. Charles McLeod bude zase natahovat své špinavé prsty po Horseshoe."

Lionel mi vzal Blackyho uzdu a vedl ho k napajedlu.

Jane udělala rukou zvací gesto a já jsem kolem ní vstoupil do domu. V obývacím pokoji bylo přítmí. Když jsem se obrátil k ženě, která šla za mnou, ucítil jsem vůni jejích vlasů. Její tvář vypadala v rozptýleném světle měkce a uvolněně. Vážně a věcně řekla: "Skutečně mne těší, že jsi přišel, Waco."

Nechala formalitu stranou a přešla k důvěrnému tykání. Její zrak mi prozradil, že to minila tak, jak to řekla. Ústa měla smyslná a trochu pootevřená. Mezi jejími krásně se chvějícími rty se zablýskly její souměrné zuby. Každou jinou ženu bych pravděpodobně teď vzal do náruče a políbil.

U Jane mi však něco bránilo. Sám jsem si to neuměl vysvětlit. Možná jsem tušil, že ještě potřebuje nějaký čas. Její muž byl zavražděn. Jistě, čas rány zhojí. Ale když jsem ji před krátkou dobou poznal a my s Joem jsme večer na Horseshoe zůstali a dlouho spolu mluvili, neuniklo mi, že se s tím ještě ne tak docela vyrovnala.

Nechtěl jsem si brát nic, co by mi sama nedala z celého srdce.

Potřebovala čas.

Nechtěl jsem nic uspěchat.

"Paní Carsonová..." začal jsem, ale pak jsem se odmlčel a začal ještě jednou. "Jane, já..."

V tom okamžiku stiskla rty a odvrátila se. "Dáš si šálek kávy? Také mám čerstvě upečené jablkové koláče. Nebo ti mám nalít sklenku bourbonu?"

Možná se bála, co chci říct. Na okamžik mne změna tématu vyvedla z rovnováhy, ale pak jsem řekl: "Kávu a jablkový koláč." Šel jsem ke stolu a sedl si.

Venku nastala tma. Slepice divoce kdákaly. Slyšel jsem jejich mávání křídly.

Starochovi se to zdálo už příliš, neboť zavrčel: "Nech už je konečně na pokoji, Lonny, ty malý darebo! Jak mají snášet vajíčka, když je pořád dráždíš?"

Jane, která přicházela s železnou, začernalou konvicí a jedním šálkem ke stolu, se zasmála: "Lonny je velký divoch," vysvětlovala pak. "Často dělá svému dědečkovi život velmi těžký."

Kouzlo právě prošlého okamžiku bylo zlomeno.

Nalila mi kávu, přinesla cukr a talířek s jablečným koláčem a potom se na mne dívala, jak jsem zhltnul hned tři kousky. Koláče byly výtečné.

Najednou se otevřely dveře a Lionel vlekl vzpouzejícího se Lonnyho do místnosti.

"Z jihu se blíží nějaký jezdec," vyštěkl. "Jestli to není nějaký rychlostřelec z Green Beltu!"

Třemi kroky byl u skříně, vytrhl dveře a vytáhl svou pušku. Odhodlaně zasunul do hlavně náboj.

Nechal jsem poslední sousto jablečného koláče na talíři a vstal jsem.

Jane jevila neklid. Také ona se zvedla. Cizí jezdec na jejím statku bylo pro ni špatné znamení. Ustaraně se na mne podívala.

"Žádný strach," zamumlal jsem. "Zůstaň v domě. Podívám se na toho chlapa."

"Půjdu samozřejmě s sebou!" prohlásil staroch. Jeho oči bojechtivě zářily.

Sotva jsem mu to mohl zakázat. Proto jsem přikývl. "Můžeme s ním promluvit. Může to být nebezpečné. Dejte mi přednost. Jasně?"

Lionel se zašklebil, ale byl s tím srozuměn.

Opustili jsme dům a já jsem dveře za sebou zamkl. Mezerou mezi hlavním domem a koňskou stájí jsem na jezdce viděl. Nechal jít koně krokem.

Zvedl jsem svou pušku a potom jsme s Lionelem čekali na jezdce. Kdyby vyvolal spor, byli jsme připraveni.

Když přijel na dvůr, bylo mi jasné, že jak on, tak jeho kůň jsou na konci sil. Muž seděl na svém koni přikrčeně, přesto jsem mohl poznat, že je značně vysoký. Svůj revolver nosil nízko zavěšený, klobouk měl stažen hluboko do čela. Cizinec vzhledl, když byl ještě deset yardů přede mnou.

Oči měl zarudlé a působily vyčerpaně. Spoustu dní neholené strniště na tváři mu propůjčovalo odhodlaný výraz.

Oblečen byl jako kovboj.

Na první pohled připomínal všechno ostatní než důvěryhodné zjevení.

Unavený kůň zůstal stát skoro sám od sebe.

Cizinec opřel své paže o sedlovou hrušku, svěsil ramena a chraptivě řekl: "Jmenuji se Tex Sherman. Já..."

Málem se zakuckal a vytřeštěně zíral na moji hrud', tam, kde jsem měl svou hvězdu marshala. Potom stočil oči výš, až zůstaly viset na mém obličejí.

"Vy jste texaský marshal," zamumlal. "O vašich mládencích kolují ty nejdivočejší pověsti. Musíte být velice rychlí s koltem v ruce."

"Také jsem to slyšel," odpověděl jsem suše. Nenapadlo mne, že můj odznak ho tak zneklidní.

Sherman si jazykem navlhčil rty. Potom sesedl a obrátil se k Lionelovi, který stál vedle mne a Shermana nedůvěřivě pozoroval.

"To je váš ranč, pane?" zeptal se.

"Patří moji dceři. Co vás žene do našeho kraje?"

"Jenom náhoda. Mám za sebou dlouhou cestu. Poskytně mi vaše dcera pohostinství?"

"Odkud pocházíte?" zeptal se Lionel číhavě. "A kam byste rád? Nahoře na Salt Fork Red River leží ranč Green Belt. Je to snad váš cíl?"

Ostře jsem Shermana sledoval.

Ve tváři se mu nepohl ani sval, když odpověděl: "Ranč Green Belt? Neslyšel jsem o něm. Je to velký ranč?"

Jestli nelhal, uměl skvěle předstírat.

"Jeden z deseti hlavních rančů Panhandle Cattle Company," vysvětlil jsem mu.

Shermanova ramena se narovнала. "Hledám nějaký džob tady v Panhandle. Proč jsem tedy nemohl zaklepat na dveře toho ranče Green Belt? O Company jsem již slyšel. Patří jí větší část kraje v Pandhandle. Zabírá státní pozemky. Ale víc o ní nevím. Byl jsem zaměstnán jako kovboj blízko Fort Worth, než..."

Odmlčel se, svažil obočí, rty mu ztmavly.

"Co? Proč nemluvíte dál, Shermane?" vyštěkl staroch.

"Když můj boss zemřel, ztratil jsem svůj džob," dokončil Sherman začatou větu. "Takže vyskočím na svého koně a pojedou na západ."

Všechno to znělo pochopitelně, ale přesto mu nemohli uvěřit.

Vypadal jako muž, který je na útěku. Měl neklidný pohled jako šťvanec.

"A kdo jede ve vašich stopách?" zeptal jsem se klidně.

Otočil tvář ke mně.

"Nikdo!" vyhrkl.

"Na ranči Horseshoe ještě nikdy neodepřeli vyčerpanému muži a jeho koni pohostinství," řekl Lionel ještě pořád s nedůvěřivým podtónem. "Takže obstarejte si svého koně, Shermane, umyjte si prach z obličeje a potom přijďte dovnitř. Pokud však máte postranní myšlenky, pak zase hned stiskněte svého koně mezi nohama a opusťte území Horseshoe."

"Jaké postranní myšlenky? Budu rád, když dostanu něco teplého do žaludku a když si budu moci zalézt ke spánku do nějaké kupy sena. Žádný strach, pane. Zítř ráno se mne zase zbavíte. Jsem však také ochoten za jídlo a střechu nad hlavou nasekat dříví nebo vykydat hnůj ve stáji."

Sherman odvedl svého koně k napajedlu. Pohyboval se trochu neohrabaně, jak byl ze sedla celý polámaný.

Všechno na tom chlapovi se mi zdálo být záhadné a nebezpečné.

Předsevzal jsem si, že se na něho podívám.

*

Tex Sherman jedl se zdravou chutí muže, který celý den neměl nic pořádného v ústech. U studny se umyl a dokonce oholil, takže již zdaleka nevypadal jako neohrožený pobuda.

Ochotně odpovídal na všechny otázky, které mu kladli Lionel a Jane. Lonny již usnul. Lampa, která visela ze stropu nad stolem, na nás vrhala světlo.

Držel jsem se mimo hru a jen jsem pozoroval. I když Sherman všechny otázky poctivě zodpověděl a nezamotal se do protimluvů - byl jsem si jistý, že na něm něco nehraje.

Najednou Jane řekla: "Chci za několik dní hnát na prodej do Amarilla velké stádo koní, Shermane. Hledáte přece nějaký džob. Jako kovboj určitě umíte zacházet s koňmi."

Sherman přikývl. "S koňmi a dobyt看. Patnáct let jsem se honil za kravskými ocasy, krotil jsem divoké koně. To byl můj život, než můj boss..." Krátce se zakoktal. "... zemřel."

"Jak zemřel váš boss?" Pozorně jsem si ho měřil. Kdykoliv přišla řeč na smrt jeho bosse, nevěděl, co má říct.

Sherman si povzdychl. "No dobrá, marshale. Byl zastřelen. Stopy jeho vraha vedou do Panhandle. Zastřelil Zacka Wildera - tak se jmenoval můj boss - kulkou do zad, vzal mu pět tisíc dolarů, které získal za prodej jednoho stáda dobytka."

"A vy toho muže honíte?" vyptával jsem se.

"Ano. Jmenuje se Kincaid. Buster Kincaid."

To jméno jsem ještě neslyšel a ani Jane a Lionel se k tomu nevyjádřili.

Nebyl pronásledován, přemýšlel jsem. On je lovec.

Jeho tvář se zdála důvěryhodná.

Hlas Jane přerušil moje myšlenky. "Chcete ten džob mít, Shermane? Zaměstnávám sice čtyři jezdce, ale dva musí zůstat na ochranu ranče. Mohli by tedy sloužit, jestli přijmete."

V tom okamžiku byla jen chladně počítající obchodnice, přesto mne bodla žárlivost.

Tenhle Tex Sherman vypadal zatraceně dobře, měl nanejvýš třicet let - a jestli ten džob přijme, bude na ranči v blízkosti Jane.

Zato já budu někde jezdit s Joem po Panhandle z pověření soudce Buchananana, v zájmu práva a pořádku.

"Byl bych blázen, kdybych řekl ne, madam," řekl Sherman. "Ovšem, vezmu ten džob. Uvidíte, že se mnou dobře

pořídíte."

Blýskavě se na Jane zašklebil.

Možná jsem si jeho chování přece jen interpretoval příliš vůči sobě.

*

Sherman a já jsme spali na patře ve stodole na slámě. Když ráno svítalo, tiše jsem slezl po žebříku dolů. Sherman chrápal jako medvěd.

Šel jsem do stáje a osedlal Blackyho. Byl neklidný a přešlapoval na místě, jako by se už nemohl dočkat, až vyrazíme. Když jsem ho vedl za uzdu na dvůr, přišla mi vstříc Jane. Měla na sobě noční košili a přes ni župan. Když tak stála přede mnou a dívala se mi do obličeje, zase jsem si bolestně uvědomil, že tenhle Sherman jí bude nablízku, zatímco já budu moci ranč Horseshoe navštívit možná teprve až za několik týdnů.

"Bylo to pěkné, že jsi mne navštívil," řekla trochu rozechvělým hlasem. "Doufám, že zase brzo přijedeš."

S posledními slovy se postavila na špičky a vtiskla mi rychlý polibek na rty.

Chtěl jsem ji chytit, přitáhnout k sobě a políbit.

Ale Jane již vyklouzla a spěchala zpátky do domu.

Bylo mi, jako by mne do hlavy praštil.

V domovních dveřích se ještě jednou otočila a zavolala: "Adios, Waco. A nezapomeň: Dveře na Horseshoe jsou pro tebe vždycky otevřené."

A pak zmizela v domě.

Zamyšleně jsem nasedl a přemýšlel o tom jak vánek jemném polibku. Věřil jsem, že ještě stále cítím její měkké rty.

Nemohl jsem se v ní přece zmýlit. K čertu s tím Texem Shermanem!

Odjížděl jsem s jistotou, že u Jane nemá žádnou šanci.

*

Buster Kincaid v horském sedle přivázal koně ke stromu, posadil se na skálu a kouřil. Bylo časně ráno. V údolí před Kincaidem ležela říčka Mustang, jejíž voda se hrnula ze severu dolů do Canadian River. Od západu ústila do Mustanga nějaká bezejmenná říčka. Právě v tom trojúhelníku při ústí začal Duncan Riggs budovat svou farmu.

Kromě toho chtěl Duncan Riggs chovat dobytek na maso. Dříve byl Riggs kovboj a v Novém Mexiku pracoval na jednom ranči. Dostával sice od svého bosse jen polovinu odměny, ale za každý měsíc činnosti jeden kus herefordského skotu. A když Riggs své řemeslo kovboje pověsil na hřebík, přidal mu rančera k jeho vydělanému šedesátihlavému stádu ještě jako premii deset krav. Duncan Riggs tedy před půl rokem přišel do kraje říčky Mustang se sedmdesáti herefordy.

Tady dole bylo všechno ještě ve výstavbě. Hotová byla vlastně jenom chatrč, ve které Duncan Riggs žil.

Buster Kincaid si zapálil cigaretu. Jeho pátravý pohled se zahleděl přes malou říčku. Pomalu začínal být netrpělivý. Na východě se slunce vyhoupllo již daleko nad obzor.

Kincaid se nechal najmout na ranči Bar-H. Bar-H patřil Panhandle Cattle Company. Předák ranče Bar-H oficiálně ustanovil Kincaida jakýmsi pastevním detektivem. Ve skutečnosti bylo Kincaidovým džobem, aby dotíral na farmáře a malé rančery okolo obrovského pastevního území ranče Bar-H a přiměl je, aby to vzdali.

Buster Kincaid si potáhl z cigarety a inhaloval silný kouř.

Byl to bezskrupulózní vrah.

Za pět tisíc dolarů chladnokrevně zastřelil svého bosse - rančera. Nebylo pro něho příliš těžké hodit vraždu na Lanceho Bannistera. Asi půl hodiny před vraždou se Zack Wilder s Bannisterem střetli. Bylo to kvůli nějaké girl. Wilder měl značně vypito. Jen o vlasek se do sebe nepustili pěstmi. Wilder Lanceho Bannistera vyhodil. Bannister, který také nebyl zrovna střízlivý, začal vyhrožovat...

Bannister unikl, avšak stačil ještě zjistit, že za vraždu nese odpovědnost Kincaid a chtěl ho hnát k odpovědnosti. Tady, v Panhandle na Baru-H zabíjác doufal, že se jeho stopa ztratí.

Konečně se na západě mezi kopci objevil jezdec. Vedl za sebou na dlouhém laně býka.

Duncan Riggs chovného býka vydražil na dobytčím trhu v Romero, na západě Hartley County. Výdaj za dobytče mu sice poněkud zpomalil práce na výstavbě farmy, ale jednoho dne se přece býk zaplatí. Riggs opustil Romero též den večer a celou noc - nehledě na jednu hodinu odpočinku - projel.

Buster Kincaid pozoroval jezdce svýma přimhouřenýma očima. Slunce stálo za ním. Ačkoliv ho nemohlo oslňovat, stáhl si stetson hluboko do čela.

Riggs přijížděl podél řeky.

Kincaid šel odhodlaně ke svému koni, nechal cigaretu spadnout na zem a vyhoupl se do sedla. Beze spěchu sjel z kopce dolů. Mezi živořící trávou bujela křoviska až do výše kolen. Dole, u řeky, byla louka zelená a šťavnatá. Dařilo se tam i stromům. Ale kopce byly palčivým sluncem spálené.

Kincaid svého koně zastavil vedle chatrče, kterou Riggs označoval za své obydlí. Střecha byla zbudována z tlustých fošen a ještě byla pokryta došky z trávy.

Další dvě chatrče ještě nebyly hotové. Jedné chyběla střecha, druhá byla toliko vyměřena. Ale byl tu již jeden korral.

Byl otevřen k řece, takže Riggsovi koně mohli kdykoliv k vodě.

Všechno tu působilo chudě a provizorně. Kincaid pohrdavě ohrnul rty. Nastavil si pouzdro s koltem, aby byl připraven tasit. Potom několikrát otevřel a zavřel svou pravačku, aby byla svižná.

Již brzo Kincaid uslyšel klapot koňských kopyt. Za chvíli objel Duncan Riggs skupinu křoví. Seděl na šedém hřebci. Býk ztěžka krácel se svěšenou hlavou vedle koně. Duncan Riggs byl zpocený a zaprášený. Když vystoupil Buster Kincaid zpoza chatrče, farmář zastavil koně. Riggs překvapeně zíral na nezvaného hosta. Slunce mu svítilo do obličeje, takže nemohl rozeznat žádné podrobnosti. Z cizincova zjevu vycházelo něco výhružného, něco neblahého.

"Kdo jsi?" zvolal Riggs chraptivě. "Co tady pohledáváš?"

"Pracuji na Baru-H jako pastevní detektiv, Riggsi," řekl Kincaid. "Poté, co z pastvin Baru-H zmizelo deset krav, sledoval jsem jejich stopu. Vedla sem. Mezi tvým dobyt看 jsem našel krávy s cejchem Bar-H." Buster Kincaid vytrčil vyzývavě svou hranatou bradu. "Jak k tomu mohlo dojít?"

"Nehnal jsem je přes říčku, pane." Riggs pobídl svého koně, aniž by údajného pastevního detektiva pustil z očí. "Určitě se zvířata přebrodila přes řeku sama a zamíchala se do mého stáda. Můžeš si je vybrat a zahnat zpátky."

U korralu Riggs sesedl. Ovinul nejdřív provaz od koně kolem úvazníku, potom lonž, vedenou kroužkem nad býčimi nozdrami. Chtěl hřebce odsedlat, ale přitom se zároveň dostat i k pušce v sedlovém pouzdře.

"Stop!" zaznělo chladně a úsečně.

Duncan Riggs ztuhl uprostřed pohybu. Kincaidova pravá ruka ležela na spoušti revolveru.

"K čertu s tebou!" zachroptěl Duncan Riggs. "Nenesu odpovědnost za to, že se rozutekl dobytek Baru-H. Musíte si dávat na svůj dobytek lepší pozor. Na co zaměstnáváte půl kumpanie kovbojů?"

"Tys ten dobytek ukradl, Riggsi!" křičel Kincaid. "Ano, před dvěma nocemi jsi ho odehnal z pastvin Baru-H a dopravil přes řeku. Zřetelně jsem mohl poznat stopu jednoho koně mezi ostatními stopami. Jsi zloděj dobytka, Riggsi!"

Duncan Riggs se skrčil. Stál tu připraven ke skoku, s neklidnými záblesky v očích. Dýchal tvrdě a přerývaně.

"Zatraceně, chlape," vykřikl. "Nebyl jsem na pastvinách Baru-H. Co mi to chceš strčit do bot? Je to mizerný trik Baru-H, aby se zbavil nepohodlného souseda?"

Buster Kincaid se zle zašklebil. "Může být. Co se stává se zloději dobytka, to víš."

Duncanovi Riggsovi se zúžilo hrdlo. Věděl, co se často stávalo zlodějům dobytka. V Kincaidových očích se zračila strašná výhrůžka. Duncan Riggs mlčel, protože najednou si uvědomil s plnou silou nebezpečí, v němž se ocitl.

Pošilhával po pušce.

Skoro pozvolna vytahoval Buster Kincaid kolt.

Duncan Riggs neměl víc otázek. Jeho pravačka šklubla k pažbě pušky, která trčela ze sedlového pouzdra. Jakákoli jiná myšlenka nemohla odvrátit farmáře od vůle bránit svou kůži.

Neměl ani náznak šance.

Ještě neměl Riggs pušku ani z pouzdra venku a již zaburácel Kincaidův šestiraňák.

Duncan Riggs ucítil strašný úder do prsou a potom se kolem něho svět ponořil do tmy. Když spadl vedle svého koně na zem, byl již mrtev.

Detonace doznívala. Bez sebemenšího pohnutí civěl Kincaid chvíli na postavu bez života, potom zastrčil kolt do pouzdra a dal se do pohybu.

Riggs ležel na břiše.

Kincaid ho nohou otočil a nelítostně se díval do jeho bledého obličeje, v němž se odrážela absolutní prázdnota smrti.

Kincaid se obrátil. Vytáhl Riggsovu pušku ze sedlového pouzdra, nabil ji a vypálil jednu ránu do vzduchu. Potom vsunul do hlavně ještě jednu kulku. Nábojnice vypadla a zazvonila o zem.

Kincaid zastrčil zase pušku do sedlového pouzdra. Potom naložil mrtvého na jeho hřebce a ochablou postavu pevně přivázal provazem do sedla.

"Všechno musí mít svůj pořádek, kamaráde," netečně si mumlal Kincaid. Potom odvedl koně za obytný dům a vyšplhal se do sedla svého vlastního koně.

*

Šel jsem pod přístřešek za Court House, v němž soudce Jerome F. Buchanan ve svých rukách držel nitky práva a pořádku v Panhandle. Byla to noclehárna s šesti polními lůžky, která pocházela z armádního skladu. U každého stála malá skříňka na osobní věci marshalů.

U stolu u okna seděl muž. Byl černovlasý, měl snědý obličej s hlubokými vráskami a tvrdými liniemi, černou klapku přes levé oko. Mohutný knír zakrýval jeho horní ret. Na vestě se mu leskla hvězda z mosazného plechu.

Tento brunet si čistil měkkým hadříkem svůj revolver. Zbraň měl rozloženou, její součástky ležely na starých novinách a vedle byla olejnička.

Když jsem přišel, zvedl hlavu a chladně se na mne podíval.

Můj partner Joe, který se natáhl na svoje lože a za hlavou si založil ruce, se posadil a zvolal: "Hej, Jime, tady přichází Waco. Už jsem ti o něm vyprávěl. Několik figur z Green Beltu udělal takhle maličkými."

Snědý muž odložil hlavě koltu a zvedl se. Aniž by řekl slova, aniž by změnil výraz obličeje, obešel stůl a blížil se ke mně. Byl velký a hubený jako stepní vlk a připomínal mi svou klapkou na očích piráta z jedné staré pověsti. Jeho stisk ruky byl pevný. Jeho hlas zněl temně a hrdečně.

"Jmenuji se Jim Taggart," zavrčel a hned se zase otočil, když jsem se mu předtím představil.

"Říkáme mu 'One Eye'," zašklebil se Joe. "Kulka mu vyrazila oko."

One Eye Jim Taggart se vrátil zpátky ke stolu a již se o mne nestaral.

Joe se domýšlivě zašklebil. "No, amigo, jaké to bylo?"

Věděl, že jsem přijel z ranče Horseshoe.

Hodil jsem sedlové brašny na své lůžko a obrátil se k Joeovi. "Co čekáš? Vykonal jsem návštěvu u Jane a jejího syna. Přivítali mne kávou a jablkovým koláčem a dověděl jsem se od nich, že Green Belt dávají pokoj."

"Jablkový koláč," opakoval Joe. "Proč já nenajdu nikoho, kdo by mi naservíroval jablkový koláč?"

Zašklebil jsem se na něho. "Určitě ho mají tady v Amarillu v restauraci."

Joe, zatímco vstával, máchl rukou. Narovnal se a zavrčel: "Měls svoje potěšení, amigo. Teď nastává tvrdá práce. Půjde me do naší kanceláře a zhotovíme zprávu o událostech na řídce Alamacito." Vzdychl si. "Život texaského marshala nesestává jenom z ježdění a boje. Jsou také trudné dny, kdy musíš okusovat násadku pera, abys vymyslel srozumitelné věty a počmáral spoustu papíru. Umíš, doufám, psát?"

"Nu, ano..."

"To je znamenité," Joe zatleskal, hmatl po klobouku, který visel na hřebíku zatlučeném do skřínky, a nasadil si ho. "Tak jdeme."

Táhl mne ke dveřím.

Ke Court House byla přistavěna nízká budova, ve které měli svou kancelář oblastní šerif a jeho zástupci. Ve sklepě této budovy byly vězeňské cely. Soudní budova s nesčetnými okny, příbytek pro mužstvo, stáj a další budovy byly postaveny do čtyřúhelníku, který tvořil vnitřní dvůr. Po volné ploše proháněl vítr prach.

"Tenhle One Eye Jim Taggart," začal jsem, když jsme byli tak napůl od naší kanceláře, "je už tady dlouho?"

"Od začátku. Je to znamenitý muž. Své oko ztratil jako sedmnáctiletý, když několik banditů chtělo ukrást stádo dobytka, které hnal s několika muži na prodej. Od té doby nenávidí každého zločince. Taggart je nejtvrdší ze všech. Muž činu, který sotva promluví. Na lov vyjíždí s vězeňským vozem. Často je na cestě celý měsíc. Když se vrací, jeho povoz je plný velkých i menších zločinců."

Joe si postrčil klobouk z čela a pokrčil rameny. "Několikrát přivezl One Eye také káru plnou mrtvol. Nyní si promazává své zbraně. To znamená, že brzo zase vyrazí na lov zločinců. Jeho lovecký revír jsou hranice indiánského teritoria nahoře na severu. Všelijací lidé se uchylují tam nahoru, aby se na nějaký čas ztratili v Oklahomě jako v propadlišti."

Vešli jsem do Court House a o něco později jsme již byli v naší kanceláři. Vzduch tu byl zatuchlý a vydýchaný. Šel jsem k oknu, abych ho vysunul nahoru. Vtom jsem spatřil jezdce. Vedl šedého hřebce a přes jeho záda visela ochablá postava.

Před šerifovou kanceláří koně zastavil a neobratně sesedl.

"Joe," řekl jsem přes rameno. "Podívej se."

Můj partner se posavil vedle mne.

Dole jezdec zmizel v přístavbě, ve které měli svou kancelář šerif a jeho zástupci.

"Půjdeme dolů," řekl Joe poté, co několik sekund hleděl z okna na mrtvolu.

Když jsme přišli na ulici, stáli u šedého hřebce s neživým nákladem ten muž, co mrtvého dovezl do města, a šerif Chris Tucker.

Loudali jsme se blíž a brzy jsme mohli slyšet, co jezdec říká. "... ho chtěl přimět k řeči, sáhl po pušce a vystřelil na mne. Musel jsem si chránit kůži a vytáhl jsem kolt. Vlastně jsem chtěl jen střílet na výstrahu. Ale on uskočil - a přímo do rány."

Byli jsme u nich. Šerif si nás krátce přeměřil. Na Chrise Tuckerovi bylo něco, co mi vadilo. Byl arogantní a skoro chorobně samolibý. Od Joeho jsem věděl, že nositel hvězdy rád straní PCC. Můj partner ho podezírá dokonce z korupce. Z šerifa by se nikdy nemohl stát můj přítel.

Od té doby, co jsem byl texaským marshalem, viděl jsem ho teprve jednou, dvakrát, třikrát. A pokaždé mi dal Tucker znát, že naše antipatie jsou vzájemné.

"Kdo je ten muž?" zeptal se Joe.

"Duncan Riggs," zavrčel šerif. "Kincaid sledoval stopu několika ukradených dobytčat. Stáli na Riggsově pastvině u říčky Mustang. Riggs na Kincaida vystřelil."

Kincaid!

Projelo to mnou jako blesk. Pozorně jsem se na toho chláпка podíval. Byl velký a indiánsky tmavý. A vyzařovalo z něho něco, co jsem cítil skoro fyzicky. Bylo to jako živočišný pach.

Nemluvil Tex Sherman, který již od včerejšího večera pracuje na ranči Horseshoe, o nějakém Kincaidovi, který blízko Fort Worthu spáchal loupežnou vraždu?

Neřekl Sherman, že stopa vraha vede do Panhandle?

Zatraceně! Stojím proti tomu Busteru Kincaidovi, kterého Sherman hledá, aby ho pohnal k odpovědnosti?

Nenechal jsem na sobě nic znát. Nasucho jsem polkl a zeptal se: "Byl to váš dobytek, který ukradl?"

"Byl to dobytek ranče Bar-H," chladně mi odpověděl. "Pracuji tam jako pastevní detektiv. Ve stopách, které dobytek za sebou zanechal, jsem zřetelně přečetl stopu jednoho koně. Že Riggs sáhl po pušce a vypálil na mne, to bylo něco jako přiznání viny."

Joe vytáhl pušku ze sedlového pouzdra. Vyhazoval závěrem jednu nábojnici po druhé. Když poslední ležela na zemi, konstatoval: "Jedenáct! Skutečně jeden náboj chybí."

Zásobník winchestrovky Carabine 66 pojmul opravdu jen dvanáct patron.

"To o ničem nevypovídá," zamumlal jsem.

"Co tím chcete říct?" vyjel na mne Kincaid.

"Že jedna chybějící patrona není žádný důkaz, že by na vás Riggs vystřelil."

Joe přičichl k ústí hlavně a k uzávěru. "S touto zbraní se střílelo," zamumlal a zastrčil pušku znovu do pouzdra.

"Ani to o ničem nevypovídá," vysvětlil jsem chladně.

Kincaid na mne vrhl zničující pohled.

"Případ vyšetřím," prohlásil zlostně šerif. "Vaši chlapi z District Courtu do toho nemusí strkat nos. To je v mé kompetenci. Protože nejsou žádní svědci, budu věřit slovům Kincaida."

Bylo to tak prosté - uvěřil mu.

"Odkdy spadá Hartley County do vaší kompetence, Tuckere?" zeptal se Joe.

Šerif na to neodpověděl.

Obrátil jsem se na Kincaida. "Odkdy již pracujete pro Bar-H jako pastviný detektiv?"

"Jestli to má být výsledek," osopil se na mne Kincaid, "pak se nenamáhejte, marshale. Celou příhodu zaprotokolujeme s šerifem. On provede nutné prověřování. Zabil jsem Duncana Riggse v sebeobraně. Žádný zákon nezakazuje chránit vlastní kůži."

Šerif i s ním nás jednoduše nechali stát a zmizeli v kanceláři.

"Půjdem za soudcem," zamumlal Joe. "Ať šerifa odvolá. Smrt toho Duncana Riggse smrdí až do nebe, amigo. Sázím starou zavšivenou košili proti svému měsíčnímu platu, že za jeho smrti se skrývá systém."

"Myslíš, že Bar-H zaútočil, aby očistil své hranice?"

Joe přikývl.

Odebrali jsme se k soudci.

Buchanan vyslechl naši zprávu. Vyprávěl jsem mu ještě příběh Texe Shermana, který sleduje muže jménem Buster Kincaid.

Soudce svraští čelo. Zamyšleně se na nás díval. V jeho jasně řezaném, aristokraticky působícím obličejí, to pracovalo.

"V pořádku, marshalové," řekl pak. "Vyšetřete okolnosti, za jakých došlo k smrti Duncana Riggse. A zabývejte se tím Kincaidem. Jestli skutečně spáchal u Fort Worthu vraždu, pak to nesmí zůstat nepotrestáno."

O půl hodiny později jsme vyrazili. Koně nás nesli na severozápad.

*

Uplynuly tři dny. U říčky Mustang jsme mimo nábojnice z winchestrovky Carabine 66, která patřila Duncanu Riggsovi, nic nenašli.

Ve stádě u řeky bylo skutečně tucet dobytčat se značkou Bar-H.

Byl jsem a zůstal jsem skeptický. Mimo skotu na Riggsově pastvinách byly i nábojnice rozhodujícími důkazy, že se to odehrálo tak, jak nám vyprávěl Kincaid.

Měli jsme protokol, který zhotovil šerif.

Byl podepsán jménem Buster Kincaid!

Ano, byl to muž, po jehož stopách jel Tex Sherman. Jméno Kincaid se vyskytuje často. Ale aby souhlasilo i křestní jméno, to jsem považoval za téměř vyloučené.

Buster Kincaid se mi jevil jako chladnokrevný pistolník. Když přivezl mrtvého farmáře do města, neprojevil ani špetku citu. Bezohlednou vraždu bych mu věřil.

Jako texaský marshal jsem se však nemohl nechat řídit svými pocity.

Byl jsem však rozhodnut podívat se tomu chlapovi na zoubek. Nakonec byl Riggs zastřelen na území, o které jsme s Joem jako texasští marshalové pečovali.

Umínili jsme si, že příští den pojedeme na Bar-H.

Nu, nemohl jsem tušit, že ještě v tuto hodinu, kdy jsme s Joem společně sepisovali naši zprávu, dostane věc s Texem Shermanem a Busterem Kincaidem zvláštní význam.

Satan již rozdál karty k pekelné hře, kdy jsme byli Joe a já přinuceni jít po krvavé a zločinem páchnoucí cestě.

*

Malé mužstvo ranče Horseshoe zahnal padesát koní do jedné ohrady na kraji města. Jednotlivá zvířata se pořád pokoušela někudy vyrazit. Okolo plotu stáli zvědavci. Neodradil je ani prach, který zvířata v horkém vzduchu kopyta, aby nepřihlíželi práci kovbojů.

Na území před městem, na němž se konal koňský a dobytčí trh, panovala skoro sváteční nálada. Pro děti tu byl dokonce malý kolotoč s dřevěnými koníky, který roztáčeli dva chlapci svými silami na kulatém podiu.

Hrála tam i tříčlenná kapela. Nad velkým ohněm se pekl vůl. Několika girlandami ozdobené jarmareční boudy lákaly návštěvníky na různé atrakce.

Dražitelé již sotva mluvili, jak se snažili o co možná nejlepší cenu za koně. Obchody se uzavíraly plácnutím ruky a hodně peněz změnilo majitele.

Když koně z Horseshoe byli v ohradě a Jane se chtěla obrátit na dražitele, aby mu předala seznam s nejnižšími nabídkami, přišel k ní Tex Sherman. Přes tvář mu stékal pot a zanechával za sebou světlé stopy ve vrstvě prachu, která mu pokrývala tvář.

"Bude mne tu ještě potřeba, paní Carsonová?" zeptal se poté, co si odkašlal. "Rád bych ve městě získal nějaké informace o Busterovi Kincaidovi."

Jeho oči se ponořily do Janiných. Intenzivně se díval, jestli to, co řekl, náležitě zapůsobilo.

Jane zropačitelá a začervenala se. Jeho pohled jí nebyl příjemný. Cítila, že v Shermanově nitru klíčí něco, co nemohla opětovat.

"Dooley, Welsh a já to již zvládneme," pronesla. "Jen si jděte, Texi. A dávejte na sebe pozor. Amarillo se večer při koňském trhu stává semeništěm morálního úpadku."

Šel k jednomu napajedlu, smyl si z obličej prach a pot a osušil se svým šátkem. Ještě krátkou chvíli pozoroval Jane, která se otočila k nějakému dražiteli a mluvila s ním. Nataženou rukou ukazovala na stádo prvotřídních koní v ohradě. Sherman šel ke svému koni, kterého měl uvázaného k jednomu vazníku, uvolnil ho a nasedl. Než odjel směrem k městu, ještě jednou pohledem vyhledal Jane. Jako by cítila, že se na ni dívá, otočila se k němu. S úsměvem jí zamával a pak popohnal svého hnědáka.

Do Amarilla přišli bossové rančů a jejich kovbojové z celého Panhandle. Také několik farmářů nabízelo své výrobky. Před saloonem se tísnili koně. Městem prolínal zmatený halas.

Před Blue Bird Saloonem Sherman sesedl. Postavil svého koně do řady k ostatním zvířatům, která tu stála a švihala svými ocasy po ovádech, kteří jim z boků vysávali krev.

Tex Sherman vystoupil po čtyřech schůdcích na předprseň a prošel létacími dveřmi. Vstříc mu zavál tabákový kouř. Hlasy se navzájem prolínaly. Zazněl smích. Pach piva a potu naplňoval výčepní místnost. Za políčkou harašili dva sklepníci se sklenicemi a lahvení. U stolů obsluhovaly hosty krásné dívky. U nálevního pultu stáli mládenci ve dvou řadách.

Shermana si sotvakdo všiml. Vsunul se mezi dva chlapy k nálevnímu pultu a čekal, že se ho nějaký sklepník zeptá na jeho přání.

Nějaký mládenec vedle něho do něho šťouchl a řekl: "Hej, cizínče, z kterého ranče jsi přišel? Ještě jsem tě nikdy neviděl. Pro jakou značku mačkáš sedlo?"

Mládenec držel sklenku brandy v pravé ruce a otáčel s ní. Vyzývavě se díval na Texe. Jeho oči již byly od alkoholu trochu zarudlé.

"Proč to chceš vědět, amigo? Není to jedno, na kterém ranči si huntuji tělo? Také jsem tě ještě nikdy neviděl. Určitě tebe i mne tady zná jen málokdo. Panhandle je velké."

"Řekni mi to!" trval na svém kovboj. "Já jsem z Green Beltu. Vecpal ses mezi mne a mé společníky. Právě jsme se bavili. To nejsou právě jemné způsoby, cizínče."

"Je mi líto," zamumlal Sherman, který se nechtěl hádat. "Nech mě koupit jednu sklenici piva a zase budu pryč. Je mi skutečně líto, jestli jsem narušil vaši zábavu."

Druhý z obou, mezi něž se Sherman vecpal, mu uštědřil hrubou ránu do zad. "Proč se omlouváš Rossiterovi? Moji zábavu jsi taky narušil."

Shermanovy rysy ztvrdly. Obrátil hlavu k druhému chlapovi. "Omluva platí pro oba, kamarádi," řekl klidně, skoro vlídně. "Budeš se s tím muset spokojit."

"Ne, cizínče, s tím se nespokojím," umíněně zavrtěl hlavou. Také on již měl v sobě víc brandy, než kolik mu dělalo dobře. Ustoupil od pultu o krok. "Teď se omluvíš také mně. Tak správně, jak se sluší na způsobného mladíka. Řekneš: Promiňte, pane Donelly, že jsem narušil vaši zábavu s panem Rossiterem. Prosím tisíckrát za odpouštění. Tak, řekni to!" Oba byli připraveni vyvolat hádku. Sherman to pocíťoval zcela zřetelně. Rozum mu říkal, že by z toho měl vycouvat. Ale hrdost ho nutila, aby se před oběma honáky neponižoval.

"Neměl bys do sebe nalévat tolik brandy, když to nesnášíš," poznamenal Sherman. "Nebo to vůbec nebyla brandy? Máš v kebuli snad močůvku? A nejsi náhodou ne opilý, nýbrž blbý?"

Ron Donelly se pořádně urazil.

Trvalo to okamžik, než mu to došlo. Ale najednou jeho výraz zkřivil vztek. Zlosti začal sípat.

"Za to tě roztrhám na kusy, cizínče!" rozčílil se. "Ovšem, Zacpu ti tu tvou velkou hubu pěstmi."

A Dave Rossiter nenávisťně zasyčel: "A až ti Ron vtluče posvátnou úctu k mužům, pak ode mne dostaneš zbytek, hombre. Ale předtím, než si tě podáme, řekneš nám, na jakém ranči pracuješ. Abychom tvé kumpány mohli vyrozumět, kde si mohou zamést, co z tebe zbude."

"Jsem na výplatní listině ranče Horseshoe," zavrčel Sherman a udeřil.

Ron Donelly dostal jeho pěsti do lící kosti. Zvrátilo mu to hlavu dozadu na ramena a jeho vyděšený hlas mu zůstal třet v hrdle.

Ale to již Sherman nevnímal. Divoce se otočil k Daveu Rossiterovi a nejprve ho praštil levačkou a hned na to pravačkou do břicha. Rossiterova ústa se otevřela, oči se mu rozšířily. Oba úderu mu vyrazily dech a on otvíral naprázdno ústa jako kapr na suchu. Zapotácel se zpátky, zakopl o vlastní nohu a spadl.

Okamžitě se kolem všech tří vytvořil kruh těl. Pevně se spojil ve chvíli, kdy chtěl Tex Sherman upláchnout: Banda stála rameno u ramene a vytvořila zeď, kterou nemohl prorazit.

Donelly se již z háku zase vzpamatoval. Zdálo se, že ho úder rozzuřil.

"Teď ti to všechno oplatím, cizínče!" zuřil. "Dej pozor..."

Pohled do Donellyho tvář prozradil Shermanovi všechnu nebezpečnost, nevypočitatelnost a lstivost toho chláпка. A připravil se na jakoukoliv podlost a sprostotu ze strany svého protivníka.

Donelly zvedl své pěsti před obličej. Také Sherman zaujal zápasnický postoj. Pohledy obou mužů se setkaly.

V Donellyho očích to náhle zaplálo - jeho noha se nečekaně vymrštila nahoru.

Muž z Green Beltu chtěl boj záludným způsobem rychle ukončit. Chtěl svého soupeře udělat neschopným boje a potom ho nemilosrdně dorazit. Slovo férovost bylo tomu chlápkovi cizí. Neznal nějaký kodex cti. Chtěl rozbíjet, ničit... Chtěl toho druhého zmrazit!

Ale Tex Sherman byl bdělý. Ustoupil dozadu a narazil zády na nálevní pult. Oběma rukama dokázal sprostý kopanec zadržet. Chytil Donellyho nohu a zakroutil s ní doprava.

Donellymu se podařilo - neboť oběma rukama zoufale plachtil - udržet rovnováhu a svou nohu osvobodit.

Sherman krátce mrkl na Rossitera, ale ten byl stále ještě zaměstnán tím, aby znovu popadl dech.

Donelly vyrazil hluboké zavrčení, které nebylo nepodobné vrčení vzteklého bojového psa.

V příštím okamžiku skočil na Shermana jako když skáče tygr. Ale ten ho přivítal dvěma krátkými údery do žeber.

Vyrazily Donellymu z plic vzduch. Shermanův obličej zasáhl příval horkého výdechu.

Ale jinak se nezdálo, že by oba háky Donellymu nějak zvlášť ublížily. Objal Shermanův trup jako ve svěráku a přitiskl mu neodolatelnou silou paže k tělu.

"Rozmlátím tě na kaši!" procedil mezi zuby Donelly. "Co z tebe pak zbude, hodím sežrat prasatům."

Sherman měl pocit, že je mezi dvěma čelistmi obrovského svěráku. Donelly vyvinul skoro nadlidskou sílu. Propůjčila mu ji jeho bezmezná zlost a vůle zničit protivníka.

Sherman věděl, že tento nesmírný tlak dlouho nevydrží. Nedokázal již své plíce dostatečně zásobovat vzduchem. V jeho hlavě se utvořil mohutný přetlak, v uších mu hučelo, dostával závrať. Všechno se v něm vzpínalo proti tomu, aby propadl začínající otupělosti a možná i bezvědomí.

"Ano, rozmačkej ho!" sekundoval Dave Rossiter, který stále ještě kašlal a sípal a po tvářích mu tekly slzy. "Rozmačkni ho jako veš!"

V očích Texe Shermana vzplály ohničky vůle tento boj vyhrát. Vyrazil také z plic poslední zbytky vzduchu.

Chvilčku ucítil, jak stisk kolem jeho těla trochu polevil a dřív, než mohl Donelly znovu svůj stisk zintenzivnit, zdálo se, že Sherman explodoval. S netušenou silou protrhl Donellyho objetí nenadálým trhnutím pažemi a v bleskurychlém sledu vrazil svému soupeři nejprve levou a potom pravou pěst do žaludku.

Donellyho rty od sebe odskočily, jak mu vyrazil z těla vzduch. Oči mu vylezly z důlků a bezmocně se zkroutil.

Ale Tex Sherman mu zasadil jenom jediný hrubý úder, po němž Donelly zavrával.

Sledovali se. Žádnému neuniklo ani mrknutí oka toho druhého. Donelly se začal pomalu točit kolem Shermana. Ten se pomalu točil na místě.

Znenadání se Donelly odrazil. Letěl přímo na Shermana, který uskočil stranou. Donelly zavrával a dostal se bezprostředně před zeď těl, která ohraničovala místo zápasu.

Tentokrát se Sherman ihned hnul za ním.

Donelly ucítil jeho tvrdý chvat na rameni a v následujícím okamžiku se prudce otočil. Instinktivně se skrčil.

Shermanova pěst se o jeho hlavu jen otřela.

A nyní se svou pěstí vyrazil Donelly. Zaduněla o Shermanovu hrud' a toho náraz odhodil dva kroky zpátky.

Sherman zalapal po dechu - a uviděl Donellyho znovu zaútočit.

Paže muže z Green Beltu byly jako cepy. Sherman jen s obtížemi uhýbal. Donellyho pěst těsně minula jeho spánky, ale pak zasáhla Shermanovu bradu. Odrazil dva tři další švihy a když se Donelly chtěl znovu na něho vrhnout, vyklouzl tanečním krokem stranou.

Se sprostou nadávkou na rtech ho obcházel. Z otočky vyrazil pravačkou.

Sherman úder odvrátil a současně zvedl svou pravou ruku k vražednému švihu. Úder přišel jak od bucharu - přímo Donellymu do brady.

Zásah málem srazil Donellyho na zem.

Shermanův příští hák zahnal jeho protivníka zpátky, přičemž se mu hlava bezmocně kývala ze strany na stranu.

Na okamžik se zdál být Donelly dezorientován, ale ze svého omámení byl vytržen, když spatřil Shermana k sobě přicházet jako z mlžné stěny. Rona Donellyho přechodně zachvátil strach, že by mohl tento zápas prohrát. Rozum měl zablokován, srdce mu hrozilo, že se rozskočí. Skoro ho zachvátila panika a ta z něho dočasné ochromení setřásla. A pak tu byla ještě nenávist k Shermanovi, který mu to až dosud pořádně nandával.

Okamžik se díval na Shermana krví podlitýma očima. Potom skočil dopředu. Jeho pěsti vyletěly. Byl jako zbavený rozumu, ovládala ho slepá zuřivost. Jeho jediný úder by porazil longhornského býka. Ale jeho úder a spodní hák zasvištěly do prázdna.

V protikladu k němu si Sherman zachoval jasnou hlavu. Mrštně ranám uhýbal, zůstal pružný v kolenou, tancoval sem a tam a neodkryl Donellymu žádnou slabinu.

Znovu zasvištěly pěsti muže z Green Beltu nad jeho hlavou. Sherman byl skoro v dřepu. Jeho pěst sebou škubla a zabořila se do Donellyho břicha.

Ten se ohnul a instinktivně vyrazil svými pažemi dopředu.

Ale Sherman se šikovně vztyčil, jeho hák narazil na Donellyho bradu, vtiskl mu hlavu až kamsi do ramen a ze strany ho praštil.

Donelly se opět dopotácel k hradbě těl. Jeho tvář již byla "ozdobena" otoky, modřinami a malými oděrkami. Jeho hrud' se zvedala a klesala hlasitým dechem.

Sherman čekal. Neunikla mu Donellyho momentální slabost, ale nechtěl ji využít. Možná to byla chyba být fair, ale Sherman nemohl jinak. Nechal tedy svému soupeři čas, aby zmobilizoval své síly a energii.

Ale teď to byl Dave Rossiter, který chtěl převzít veslo. Konečně se zase dostal na nohy. Neušlo mu, že jeho kumpán Ron se potácel jako tráva ve větru a že byl značně zmlácený.

Rossiter se s divokým, nenávisťným výkřikem a divoce mávajícimi pažemi vrhl na Texe Shermana.

Dřív než Sherman správně pochopil, co se děje, koupil dva pořádné háky. Zapotácel se a viděl hvězdičky. Instinktivně uskočil dozadu.

Další dvě Rossiterovy rány šly do prázdna. Sherman uhnul a narazil do zdi těl. Někdo ho postrčil, a tak zase klopýtal vstříc Rossiterovi. V jehož očích to triumfálně zablesko.

"Konec!" zavřeštěl nějaký hlas. "Zatraceně! Přestaňte!"

Dva muži si bezohledně razili cestu hordou diváků. Nesli brokovnice. Na jejich vestách se skvěly hvězdy. Byli to dva deputyové, zástupci šerifa.

Rossiter, který již měl zvednutou pěst, aby praštil vrávorajícího Texe Shermana doprostřed obličeje, se zarazil.

"Okay!" reagoval na to jeden deputy. "Kdo z vás bláznů začal?"

Střídavě si měřil oba jezdce z Green Baltu a Texe Shermana. Najednou ztuhl. Popošel o krok blíž k Shermanovi a z největší blízkosti se mu upřeně díval do tváře. "Hej, pane, odkud vás znám? Řekněte mi svoje jméno."

"Sherman. Jmenuji se Tex Sherman. Jsem tady v okolí teprve několik dnů. Na ranči Horseshoe mi nabídli džob. Dovedli jsme do města koně. Chtěl jsem si tady dopřát jedno pivo..."

Deputy si zamýšleně a pátravě měřil Texe Shermana.

Najednou druhý mládenec s hvězdou vyhrkl: "Samozřejmě, já ho znám také. Je to Lance Bannister, který nedaleko Fort Worthu zastřelil svého bosse. Je po něm vyhlášeno pátrání. Zatykač je skoro ještě mokry."

Lance Bannister alias Tex Sherman jednal bleskově. Ramenem odrázel deputyho ke straně a zmizel v davu. Několik mužů srazil. Ostatní měli co dělat, aby udrželi rovnováhu.

Lance Bannister si bezohledněrazil cestu. Zvedl se pokřik, nadávky byly hlasité.

"Zastavte ho!" řval jeden ze zástupců šerifa.

Ale Bannister se již hnál mezi řadami stolů k východu. Za ním se válelo na zemi klubko těl.

"Za ním!" hulákal nějaký hlas.

Ale to již Bannister vyskočil na ochoz kolem saloonu. Křídla litacích dveří za ním jen divoce kmitala...

*

Lance Bannister se obrátil doleva. Jeho kroky duněly na dřevěném ochoze. Skočil na chodník, podlehl zábradlí, octl se na kraji hlavní třídy a utíkal dál. Kolemjdoucí zůstali zaraženě stát a dívali se za ním.

"Zůstaňte stát!" pronikavě zaznělo. Deputyové se rovněž probíjeli ven. Jeden vytrhl kolt a vystřelil do vzduchu. Na ulici nastal ihned hektický shon. Lidé bleskurychle zmizeli v postranních uličkách, chodci v domech.

Oba deputyové se hnali dál.

Bannisterův náskok obnášel sotva padesát kroků. Běžel šikmo přes vozovku a zmizel v jedné úzké uličce - ve slepé uličce!

Sotva po dvaceti yardech byl konec. Bannister, který se v běhu ohlížel po pronásledovatelích, to postřehl příliš pozdě. Vlastně to byl jen příjezd k nějaké velké kůlně, pravděpodobně ke skladišti. Zpátky již nemohl. Oba nositelé hvězd byli dost blízko, aby z něho svými puškami nadělali sekanou.

Lance Bannister vytrhl svůj kolt a spěchal dál.

Brána kůlny byla zavřená. Ale vedle ní byly dveře, které se daly otevřít.

Na rohu hlavní třídy dupaly kroky deputyů. V okamžiku, kdy Bannister otevřel dveře kůlny, se jeden z nich objevil.

Ale to již byl psanec v bezpečí. Střela z brokovnice zapráštila o stěnu kůlny a do dveří, které Bannister za sebou zabouchl.

Okolo něho bylo šero. Několika škvírami v prkenné stěně dopadaly slabé světelné pruhy. Páchlo to senem a obilím. Všude u stěn byly přes sebe naskládány plné pytle. Bannister si řekl, že se dostal do skladiště obchodu s krmením. Běžel k zadní stěně kůlny v krytu za hromadou pytlů s obilím.

Napřed opatrně zaklínal dveře. Štěrbinou do kůlny proudilo denní světlo. Ale k zadní stěně nedosáhlo.

"Pojď ven, Bannister!" vyzýval nějaký hlas. "Nebo tě budeme muset vytáhnout? Pak to bude pro tebe tvrdé a trpké."

Psanec se nepohnul. Nakukoval přes pytle, s pravačkou pevně na spoušti koltu.

Třeskl výstřel. Pořádná sprška hrubých broků narazila na zadní stěnu a pytle s ovsem a kukuricí. Obilí se sypalo na zem. Štiplavý pach hořícího střelného prachu se táhl skladištní halou.

Jeden deputy přikřčeně proskočil do kůlny a zmizel za horou pytlů. Bannister vnímal suché cvaknutí, jak nositel hvězdy natahoval kohoutek koltu.

Opět zaburácela puška.

Znovu pršela zrnka olova jako sprška kůlnou. A nyní začal třaskat kolt deputyho, který již byl v hale. Pálil svoje kulky naslepo po okolí, aby umožnil svému kolegovi vklouznout do kůlny a najít si úkryt. Najednou jeho kolt zmlkl. Nad hromadou pytlů se vznášely obláčky dýmu po střelném prachu jako mlha.

Bannister ještě nevystřelil ani jednou. Zarputile hledal nějaký východ. Kdyby nějakého deputyho zranil nebo dokonce zabil, jen by si svou situaci zhoršil.

Ale měl vůbec ještě co ztratit?

Byl připraven se v krajní nouzi prostřílet na svobodu. Každým okamžikem se objeví další pomocní šerifové. A jestli jednou obklíčí kůlnu, bude v pasti.

Za Bannisterem byla zadní stěna. Byla to jediná možnost, jak opustit kůlnu, aniž by musel poslat deputyům svoje olovo kolem uší. Posadil se na zem a zády se opřel o hromadu pytlů. Bannister natáhl nohy a vši silou je vymrštil dopředu.

Stěna se otřásla. Rezavě to zaskřípalo, jak hřebíky, které držely prkna k trámům, kousek vylezly ze dřeva. Zvířil se prach.

Ještě jednou využil Bannister svých nohou jako beranidla. Obě prkna visela už jen na horních hřebících.

"Zatraceně, probourává se zadní stěnou!" křičel jeden deputy. "Proč už konečně nepřijde posila, abychom mohli kůlnu obklíčit?"

Bannister se posunul trochu stranou a pustil se do dalších dvou prken. Znovu se stěna otřásla. Znovu to zaskřípělo a zavržalo.

Další kopnutí vytrhlo prkna ze spodního trámu. Ale ještě visela na příčném trámu, který byl dva a půl yardu vysoko.

Bannister se zvedl, nakoukl přes pytle a uviděl, že jeden deputy změnil místo. Chlápek přikřčeně běžel k boční stěně.

Psanec namířil svůj revolver, když v tom třeskl kolt druhého pomocného šerifa. Bannister bleskově sklonil hlavu a naslepo vypálil dvě rány z hlavně.

Zazněl pronikavý výkřik, potom tupý pád. "Zatraceně, vpálil mi kulku do lýtky. Ať pohltí peklo toho špinavého banditu!"

Lance Bannister se vrhl celou svou vahou na uvolněná prkna. Nevyržela stát, ale rozletěla se, jako by ve skladišti vybuchla nálož dynamitu.

Několik kulek letělo za ním mezerou ve stěně, ale Bannistera minulo, protože ten ležel na břiše a teď se rychle plazil na stranu.

Potom vyskočil. Přeskočil plot nějaké zahrady a zmizel za hustým křovím.

Když nezraněný deputy opatrně vykoukl z díry ve stěně, Bannistera již nebylo vidět.

*

Výstřely ve městě jsme přirozeně s Joem slyšeli i my.

"Několik rozpustilých chlapů střílí do vzduchu," mínil Joe.

"Brokovníci?" zeptal jsem se pochybovačně.

"Zatraceně, máš pravdu. Vypadá to na nějaký boj. Ale v Amarillu se o klid a pořádek starají šerifové a jejich pomocníci."

"Přesto se na to podívám," řekl jsem a šel ke dveřím.

Joe si povzdychl, ale následoval mne. Opustili jsme naši kancelář a o něco později vyšli na ulici. Plynule jsme kráčeli po hlavní třídě, která se pomalu naplňovala lidmi.

Z jedné úzké uličky vycházeli dva muži. Jeden se těžce opíral o druhého. Silně kulhal. Na jejich vestách jsem uviděl lesknout se hvězdy.

Na ulici přibíhali další dva deputyové. Amarillský šerif nařídil poslat posily.

Joe a já jsme deputyům zastoupili cestu.

"Co se stalo?" chtěl vědět můj partner.

"Nějaký hombre, který je hledán zatykačem, se v Blue Birdu zapletl do rvačky se dvěma jezdci z Green Beltu. Napřed jsme je chtěli jen uklidnit. Ale pak jsem poznal Lanceho Bannistera. U Fort Worthu zavraždil a oloupil svého bosse. Na jeho hlavu je vypsána odměna tisíc dolarů. Bohužel nám unikl." Protáhl rozmrzelý obličej. "A teď nás nechte jít dál. Hank potřebuje doktora."

Ustoupili jsme stranou.

Oba další deputyové k nám přiběhli značně zadýchání. Připojili se ke svým kolegům a nechali si vysvětlit, o co jde.

Bezradně jsem se podíval na Joea. "Myslel jsem, že u Fort Worthu zabil a oloupil svého bosse Buster Kincaid. Nyní se vrah najednou jmenuje Lance Bannister. Jsi z toho chytrý?"

"Ne. Ale půjdeme do kanceláře šerifa. Pokud nám dá na toho Bannistera zatykač, potom snad budeme chytřejší, protože uvidíme jeho podobiznu."

Zachvátila mne temná předtucha. Přišel mi na rozum Tex Sherman. Nějak jsem se nemohl zbavit pocitu, že v té věci věží až po krk. Zrychlil jsem krok.

Moje tušení se naplnilo. Tvář na zatykači patřila jednoznačně Texu Shermanovi.

Napadlo mne, že je na výplatní listině Jane, protože chtěla hnát stádo koní do města na prodej.

"Myslím, že venku na dobytčím trhu je Jane," řekl jsem. "Pojedu za ní. Musí se dovědět, že Tex Sherman se ve skutečnosti jmenuje Lance Bannister a že je na něho vypsán zatykač jako na vraha."

"Přirozeně." Joe se posměšně zašklebil. "Je to jistě jediný důvod, pro který ji chceš vidět. K tomu mne nepotřebuješ."

Jenom jed, Waco -amigo. Chci se poohlédnout, jestli bychom nemohli také dostat ten zatykač. Jestliže totiž Bannister opustil město, spadá do naší působnosti. Odhaduji, že soudce na něho nasadí One Eye Jima Taggerta."

"Nebesa, Joe, kdo je teď vrahem toho rančera? Lance Bannister, nebo Buster Kincaid?"

"Zatykač to přisoudil Lancemu Bannisterovi," zavrčel Joe sarkasticky.

"Ale potom nasypal spoustu pisku do očí Jane, Lionelovi a mně." Neměl jsem dojem, že nás obelhal, ale možná jsem se i mýlil.

O něco později jsem vyjel z města, kde panoval čilý ruch a všechno ostatní přehlušovaly hlasy dražitelů. Tito chlapi uměli mluvit rychleji, než mnozí lidé stačili myslet.

Potkal jsem Jane u korralu s jejími koňmi.

Vážně se na mne podívala. Když jsem sesedl, přikročila ke mně a řekla: "Co to bylo za střelbu ve městě, Waco? Tex Sherman před chvílí za mnou přišel a poprosil mne, abych mu půjčila jednoho našeho osedlaného koně. Měl za to, že si nebude moci vyzvednout svého koně, ale měl hodně naspěch. Poslala jsem Dooleyho, aby od saloonu Blue Bird odvedl Shermanova koně."

"Nejmenuje se Tex Sherman, ale Lance Bannister a je hledán zatykačem pro vraždu, Jane. Před pár minutami se dostal do přestřelky se dvěma zástupci šerifa a jednoho postřelil na noze. Kde je Bannister teď?"

Jane zbledla. Rty jí cukaly, chřípí se jí chvělo. Na jejím štíhlém krku jsem viděl silně pulsovat tepny.

Dvakrát si musela vydechnout, než se zklidnila. "Výšvihl se na koně, jako by mu za krkem seděl ďábel. Dobrotivý bože! Opravdu je vrah?"

"Nevím." Můj hlas zněl drsně a chraptivě. "Řekl ještě jinak něco?"

"Ne, měl velmi naspěch. Když odjížděl, ještě na mne zavolal, že o něm zase brzo uslyším. To bylo všechno."

Rozloučil jsem se s Jane a vrátil se zpátky do Court House.

*

Potkal jsem Joea u soudce. One Eye Jim Taggart tu byl také. Právě skládal nějaký list papíru, aby si ho zastrčil do vnitřní kapsy své vesty.

"Tak co?" Tázavě se na mne podíval Joe plný očekávání.

Zahákl jsem palce za pás s náboji. "Venku u korralu si vypůjčil od Jane Carsonové koně a odjel jako čert."

"Co si o tom myslíte, Waco?" zeptal se soudce.

Tázavě jsem se na něho podíval.

"Máte Bannistera za vraha, nebo ta vražda u Fort Worthu jde na konto Bustera Kincaida? Bannister nepřišel do Panhandle náhodou. Že se tady Buster Kincaid potlouká, podporuje historku, kterou vám vyprávěl."

Taggart si srovnal zatykač a vstal. "Vydám se na cestu, sire." Cvrnkl ukazovákem do krempe klobouku a obrátil se.

"Živého, Taggerte," volal za ním soudce. "Chci Lanceho Bannistera živého. Jasně?"

Jednooký jen zvedl ruku na znamení, že rozuměl.

Dvěře za ním zaklaply.

"Bannister se nenechá chytit živý," vysvětloval jsem jim nekompromisním tónem hlasu svoje přesvědčení. "Nepokusil se oběma zástupcům šerifa prohnat svoje olovo kolem jejich uší. Mluvil jsem s ním. Pokud souhlasí, co mi vyprávěl, pak se mnou bude ještě jednou mluvit. Přenechte mi ten případ, sire. Když ho zastaví Taggart, poteče krev."

Soudce Buchanan se zamyslel.

Ale nakonec zavrtěl hlavou. "Vy a Joe se dál starejte o předchozí případ na řídce Mustang, Waco. Taggart má ode mne příkaz dovést do Amarilla Bannistera v každém případě živého. Bude se toho držet. Je to vynikající marshal."

Znělo to jistě a definitivně. Soudcův tón nesnesl žádný odpor.

Podrobil jsem se.

Ale najednou soudce zvedl obočí. Na rty se mu vloudil jemný úsměv. "Ovšem jestli tu věc na řídce Mustang dokáže vyřídít Joe sám, máte takřka jistě volno, Waco. A ve svém volném čase si přirozeně můžete dělat, co se vám zlíbí."

Ze strany jsem si měřil Joea.

Můj partner, který byl na nejlepší cestě stát se mi opravdovým přítelem, se v křesle opřel a odevzdaně si vzdychl. "O tom se mi těžko přemýšlí, sire. Ale budu na to myslet. Možná, že příliš mnoho volného času není pro texaského marshala prospěšné, napadají ho pak hloupé myšlenky. Ano, půjdu do sebe a něco vymyslím."

Střelil jsem po něm pohledem.

Joe se škaredě zašklebil.

"Okay, marshalové," přikývl Buchanan. "Buďte zajedno. A doneste mi výsledky." Důrazně se na mne podíval.

"Nezapomeňte na jedno, Waco: Lance Bannister je hledán. Je vyobcován a bez právní ochrany. Nevíme, kdo je vrahem jeho rančera. Je-li to Bannister, nebude s vámi mluvit, ale zastřelí vás, aby vytáhl svůj krk z oprátky. Nechci vás ztratit, Waco. Za ten krátký čas, co jste u nás, jste prokázal, že jste vynikající muž. Buďte tedy opatrný."

Bylo mu tedy jasné, že džob na Mustang creeku obstará Joe sám.

Zanechali jsme soudce samotného.

Venku Joe řekl: "Musíš být opravdu pekelně opatrný, amigo. One Eye je krvavý pes. Ten nejtvrdší muž, jakého jsem kdy poznal. Především je absolutně nekompromisní. Jestli Bannistera zastaví a ten jenom špatně mrkne, Taggart ho sfoukne z bot. A nestráví, když mu polezeš do zelí."

"Musím tedy Bannistera zachytit dřív než Taggart."

"Tak to je. Kdy jedeš?"

"Nejlépe hned. Mám už také představu, kam mohl Bannister utéct."

"Na Horseshoe, ne?"

Přikývl jsem. "Je to jenom vágní domněnka."

"No, zlom vaz, amigo. A dávej na sebe pozor. Bylo by tě opravdu škoda."

"Nápodobně," zavrčel jsem a pak jsem se začal hotovit na cestu.

*

Jel jsem k řídce Mullberry. Byla noc, když jsem se dostal na ranč Horseshoe. Lionel Hastings, Lonny i oba kovbojové spali. Aspoň jsem si to myslel, protože nikde na ranči nesvítilo světlo.

Blacky mne nesl mezi budovami. Údery kopyt tupě duněly. V noci se zvuky nesou obzvlášť daleko.

Zdálo se, že Lionel nemá tvrdé spaní. Neboť najednou se rozlétla okenice v hlavní budově, z ní se vysunula hlaveň pušky, která se v měsíčním světle matně leskla. A pak stařík vyštěkl: "Kdo jsi, mister, a co tu chceš?"

"To jsem já, Lioneli. Marshal Waco. Hledám Lanceho Bannistera. Nepotuloval se tu v minulých dvou hodinách?"

Lionel poznal můj hlas. Puška se stáhla zpátky.

"Kdo je to Bannister?" zeptal se a ukázal se v okně. Jeho hubená postava byla sotva rozeznatelná. Slévala se s temnotou místnosti.

"Nám se představil jako Tex Sherman."

"Pak se tedy vůbec nejmenoval Sherman. Spáchal něco? Má něco za nehty? Proč by jinak udával falešné jméno?"

"Povím vám to jindy, Lioneli. Takže byl tady?"

"Ne."

"Okay. Rád bych zůstal zbytek noci na ranči, Lioneli. Zítra časně ráno pojedou zpátky. Přespím ve stodole."

"Můžete jít i do domu, Waco."

"Ne, ale přesto mockrát děkuji."

Zavedl jsem Blackyho do stáje, zapálil lucernu a sundal vraníkovi sedlo a ohlávku. Potom jsem mu dal oves a vodu a vzal si pušku. O něco později jsem se zavrtal do slámy ve stodole.

Usnul jsem hned.

Někdy v noci jsem otevřel oči - dopadalo na mne světlo a do tváře mi civělo ústí pětačtyřicítky.

Okamžik jsem byl světlem oslněn. Chvilí jsem mžoural a pak jsem již viděl jasně.

Byl to Lance Bannister. Vážně se na mne díval. V levé ruce držel lucernu. Lehce se houpala na držadle z tlustého drátu.

"Tušil jsem, že mne budou pronásledovat," řekl rezignovaně. "Že pošlou právě tebe, to jsem přirozeně nemohl tušit, Waco. Schovával jsem se poblíž ranče. Potom jsem tě uviděl přijíždět. Chceš mne dopravit zpátky, že?"

Opatrně jsem se posadil. Z vesty mi padala sláma. "Chtěl jsem tě zastihnout před jistým Jimem Taggertem," vysvětloval jsem mu.

"Kdo je to?"

"Texaský marshal, kterého na tebe nasadil soudce Buchanan. Pro něho platí pouze zatykač. Taggert je životu nebezpečnější než cholera. Chtěl jsem tě zastihnout před ním, abych z tvých úst slyšel pravdu."

Nedůvěřivě si mne měřil. Za jeho čelem to pracovalo. Mohl jsem to vyčíst z jeho zamyšleného výrazu.

Najednou nechal pěst s šestiraňákem klesnout a zasunul ho do pouzdra.

"Říkal jsem pravdu, Waco," řekl naléhavě. "Zamlčel jsem jen, že mi přišli vraždu Zacka Wildera a že jsem kvůli tomu stíhán zákonem. Pravý vrah je Buster Kincaid. Abych dokázal svou nevinu a dokázal ji Kincaidovi, přijel jsem do Panhandle."

Zíral jsem na něho.

Zatraceně! napadlo mě. Můžu mu věřit? Mluví pravdu? Ovšem, je to pravda. Co by to mělo za smysl, přijít za mnou a ujišťovat mne o své nevině. K čertu se zatykačem! On nelže. Bannister není žádný vrah.

Uvěřil jsem mu.

A sám nevím přesně, který čert mi nakukal, abych řekl: "Buster Kincaid je v Panhandle. Nahoře na řídce Mustang zastřelil jednoho farmáře. Údajně to byla sebeobrana. Můj partner Joe Madison se o to zajímá. Zabývá se Busterem Kincaidem."

Tvář Lanceho Bannistera se prudce změnila a odrážela teď jen nenávist a smrtelnou vášeň. Supěl jako zběsilý býk. "Ne, Waco! Toho zkurvysyna si vyzvednu já." Vymrštil se ze své přikrčené polohy do výše. "Kde najdu Kincaida?"

Pochopil jsem, že jsem se dopustil chyby. Bannister byl najednou svazkem neúnavné netrpělivosti. Pomalu jsem se zvedl. Abych odlákal Bannisterovu pozornost, setřepával jsem si plochou levačkou z kalhot stébka slámy.

"Řekni mi to, Waco!" naléhal Bannister. "Chci ho dovléct za uši do Fort Worthu. Musí se přiznat k té vraždě. Chci zase smět ukázat svou tvář, aniž bych se musel bát, že někdo na mne namíří revolver a zmáčkne."

Bleskurychle jsem vytasil remington. To byl náš úkol, ne jeho.

Podíval se mi nesmířitelně a tvrdě do očí. "Ach, tak je to tedy. Měl jsem to vědět. Jsem zatykačem hledaný bandita, ale ty jsi texaský marshal. Proč jen jsem ti důvěřoval?"

Znělo to trpce a zklamaně. A tento pocit mu také vyzařoval z očí.

Beze slova jsem ho obešel, vytáhl mu šestiraňák z pouzdra a zastrčil si ho za opasek. Potom jsem mu vzal z ruk lucernu.

"Musím tě chránit před tebou samým, Bannistere," vysvětloval jsem mu pak. "Nejen proto, že je ti v patách Jim Taggert. Nemohu ani dovolit, aby ses vydal na cestu za Busterem Kincaidem jako rozzuřený longhornský býk. Pokud jsi nevinný, Bannistere, dokážeme to. Ovšem našim způsobem. A pak budeš zcela legálně zbaven pověsti psance. Buď tedy rozumný a jed' se mnou do Amarilla. Ale zbytek nechej na nás - texaských marshalech."

Skřípal zuby.

Nelíbilo se mu to, ale musel to polknout jako hořkou medicínu.

"Můžeš si sám vybrat, jak to chceš, Bannistere," varoval jsem ho. "Buď se dostaneš do Amarilla vzprímeně v sedle, nebo budeš ležet jako svázaný balík přes koňský hřbet. Závisí to na tobě."

"Ty mizerný supe, ty jsi mne podvedl. Protože když budu sedět za mřížemi, nebudu mít už žádnou šanci. Měl jsem se Zackem Wilderem ostrou hádku a vyhrožoval jsem mu. Oba jsme byli opilí. Krátce na to byl Wilder mrtev, střelen do zad. Kincaid přísahal, že mne viděl na místě činu na nějakém koni. K čertu, Waco, tobě budu vděčit za to, že mne pověsí za vraždu, kterou jsem nespáchal."

"Dočkej, Bannistere," řekl jsem a udeřil ho remingtonem. Jediným úderem do týla jsem ho uspal. Nemohl jsem se spolehnout na to, že by se podrobil mému příkazu, protože na něho takřikajíc padal stín šibenice. Jestli nedokážu jeho nevinu, bude viset. Rozhlížel jsem se po nějakém provaze, s nímž bych ho mohl svázat. Z jednoho trámu viselo několik tlustých kožených řemenů. Aby je mohl roztrhnout, musel by mít sílu titána. Svázal jsem Bannisterovi ruce za zády a čekal, až se probere.

Paměť se mu vzápětí vrátila.

Zpod napolo přivřených víček se na mne díval nepřátelsky. Určitě jsem pro něho nebyl ničím jiným než neupřímným, lstivým bastardem.

*

Když jsme skončili, nad vzdálenými horami zaplály první světelné svazky jako obrovský požár a oznamovaly východ slunce.

Zastrčil jsem Bannisterovu pušku do smotané deky. Jeho kolt jsem uložil do sedlové brašny. Uvolnil jsem Bannisterova pouta na rukách.

Byl s námi Lionel Hastings. Vysvětlil jsem mu stručnými slovy, o co jde. Obrátil se k Bannisterovi, který již seděl na

koni a zarputile se díval na neurčitý bod v dálce.

"Můžeš Wacovi důvěřovat, Bannistere," radil Lionel. "Především se nepokoušej ho vyřadit a jít do boje s Busterem Kincaidem na vlastní pěst. Waco je na tebe příliš tvrdý. Vylámeš si na něm zuby. Než začal nosit hvězdu, pořádně přistříhl hřebínek v Calderonu několika loupežníkům z Green Beltu."

Bannister mlčel.

Vyšvihl jsem se na Blackyho. "Kupředu, Bannistere! - Adios, Lioneli." Zvedl jsem ruku na pozdrav.

Dával jsem pozor na to, aby Bannister pořád jel dvě koňské délky přede mnou. Táhl jsme podél říčky Mulberry, která pramenila u Washburnu, ani ne dvacet mil daleko od Amarilla.

Když jsem uslyšel od východu úder kopyt, zastavil jsem Blackyho. "Stop, Bannistere!"

Cval bylo slyšet přes vyvýšeninu a byl stále zřetelnější. Sáhl jsem po winchestrovce a položil si ji do loketního ohbí ruky.

Bannister zastavil, svého koně napůl otočil a sledoval mne. Já jsem ho pozoroval koutkem oka.

Na hřebenu vyvýšeniny se objevili čtyři jezdci. Uviděli nás dole u řeky a na místě zastavili koně. Zároveň však jeden dal povel a hnali zvířata po stráni dolů a blížili se k nám.

Byli to kovbojové.

Když se k nám dostali, přitáhli otěže a pozorovali nás. Jeden z nich poté, co si nás celou dobu mlčky měřil, mne podrobil výslechu: "Ách, marshal. Kdo je to?" Ukázal bradou na Bannistera.

"Můj zajatec," prohlásil jsem. "Vedu ho do Amarilla."

"Nalézáte se na území Green-Beltu, marshale," řekl bez respektu. "Ale my nemáme rádi, když nám cizinci jezdí po pastvinách Green Beltu. A čmuchaly z District Courtu tu zvlášť neradi vidíme."

"Nu, já vás nenutím, abyste mne rádi viděli. Mně je také jedno, jestli mne respektujete. Ovšem nemůžeš mi zabránit, abych jel do Amarilla přes území Green Beltu. Nebo mi chceš bránit ve výkonu mého povolání?"

Dívali se na mne skoro útrpně.

Mluvčí těch čtyř pohrdlivě otřel rty. "Na hranicích pastvin jsme instalovali varovné tabulky. Na nich je napsáno, že na území Green Beltu nemají neoprávnění co pohledávat. Na těchto tabulkách se také upozorňuje, že použijeme střelné zbraně, abychom neoprávněného odsud zahnali. Tento muž," opět ukázal bradou na Bannistera, "nepatří ke Green Beltu. Tedy na této pastvině nejsi ve výkonu své služby. Proto ti radím, abyste jeli po druhé straně řeky."

"A když tak neučiním?"

Chlápek se zle zašklebil. "Potom tě tam zaženeme. Docela jednoduše."

Něco se ve mně vzbouřilo. Těm chlapům nešlo o to, že vedu Bannistera do Amarilla přes území Green Beltu. Ti hombres hledali spor. Od Joea jsem věděl, že pro bosse rančů Panhandle Cattle Company a mnohé jejich jezdce jsou Texas-maršalové něco jako červený šátek před očima mexického bojového býka.

"Dobrá," řekl jsem nevzrušeně. "Pak s tím můžete začít. Vy..."

V tom okamžiku udeřil Bannister svého koně ostruhami do slabin. Zvíře vyskočilo z místa a dvěma skoky bylo u jezdců Green Beltu. Vrazil mezi ně jako klín. Jeden kůň pořádně odletěl stranou, když do něho Bannisterův hnědák narazil.

Svou akcí Bannister pořádně chlápků z Green Beltu rozhodil. Kovbojové se jen stěží udrželi v sedle a divoce nadávali. Jedno ze zvířat vyrazilo dopředu a převrátilo se na bok. Jezdec stačil právě jen vytáhnout nohu ze třmenu, jinak by ho kůň pod sebou pohřbil. Aby se chránil před jeho kopyty, skočil zpátky.

Ale Bannisterovým úmyslem nebylo, aby se mi postavil po bok proti těm chlapům. Ohnul se k jednomu vzpínajícímu a plašícímu se koni a zmocnil se jedné winchestrovky, kterou vytrhl ze sedlového pouzdra.

Potom byl již na druhé straně skupiny jezdců než já. Sražený kůň se zase zvedl a propadl panice. Chlápek, kterému kůň patřil, vytrhl kolt. Popohnal jsem Blackyho a srazil jsem ho.

S řevem se převrátil. Jeho výstřel letěl do trávy.

Lance Bannister pelášil podél úpatí kopce, odkud přišli ti čtyři. Pobízel koně ostruhami, dlouhou otěží a drsným křikem. Tři honáci, kteří ještě seděli na svých koních, tvrdě přitáhli vyplašená zvířata za uzdu a hnali se teď na mne.

Ale já jsem chtěl za Bannisterem.

"Z cesty!" zařval jsem.

Ale to již byli u mne. Jeden v plném trysku skočil tygrím skokem po mně, aby mě strhl koni ze zad. Vrhł se právě na hlaveň mé skloněné pušky a dopadl na zem.

Ale jeden z jejich koní narazil do Blackyho. Vrhlo mne to v sedle zpátky. V příštím okamžiku jsem dostal ránu do obličeje.

Jako by mi něco v hlavě explodovalo, před očima jsem měl ohňovou stěnu. Naslepo jsem praštil puškou kolem sebe a zasáhl nějakou překážku.

Instinktivně jsem se natáhl dopředu. Oheň před mými zraky pohasl a spatřil jsem jednoho chlapa přesně vedle sebe.

Měl v ruce svůj kolt a chtěl mne s ním přetáhnout přes hlavu.

Aniž bych jednal s jasným úmyslem, vrazil jsem mu hlaveň pušky do břicha. S pronikavým výkřikem padl na krk svému koni. Hlaveň koltu mou hlavu minula, ale zasáhl mne ještě do ramene. Projela mnou prudká bolest a ochromila moji levou paži.

Kopl jsem patami Blackyho do slabin.

Prudce skočil dopředu.

Odrazil jsem se a zatočil. Winchestrovka mi ležela na boku. Nabil jsem do hlavně kulku.

Chlap, kterého jsem srazil koněm, dřepěl v trávě a držel si hlavu. Druhý, který mne chtěl srazit z koně a kterého jsem zasáhl hlavní pušky, ležel s rozpaženými rukama a nehýbal se. Třetí, jemuž jsem zaryl do břicha hlaveň, visel zkroucený na koni a byl bílý jako křída. Lapal po dechu. A čtvrtý, který bezohledně zasádl svému koni ostruhu a poštvál ho na

mne, ho strhl zpátky, když jsem teď na něho namířil nabitou winchestrovkou.

Loncoval mnou vztek.

"Vy dubové hlavy!" supěl jsem. "Vy zatracení pitomci! Měl bych vás pěšky hnát do Amarilla a tam vás zavřít jako pár beranů. Teď zmizněte, vy blázni."

Nemohl jsem je pustit z očí, neboť dva z nich byli jen potlučeni, ale třetímu nechybělo vůbec nic. A každý z nich mohl sáhnout po zbraní, kdybych nedával pozor.

"Okay," řekl chlápek, který jako jediný se zdál být nezraněn. "Můžeš nám to nandat, protože tvůj zajatec... Ale co!

Randy, vstávej. Lestere, už to zase jde? Hej, vzpamatujte se. Fred se nehýbe. Postarejte se o něho. Dovedu tvoji herku zpátky, Randy."

"Ale napřed odlož své zbraně, kamaráde," zavolal jsem. "Prostě je vytáhni z futrálu a hod' je do řeky. A pro vás oba to platí také."

Tuto svou výzvu jsem podtrhl tím, že jsem na ně namířil ústí své winchestroky.

Skřípali zuby, ale můj rozkaz poslechli.

Šel jsem k Fredovi, který byl v bezvědomí, vytáhl mu z pouzdra kolt a mrštil ho přes pobřežní křoviny do říčky

Mulberry. Uslyšel jsem ho plesknout do vody.

Pak jsem se vrátil k Blackymu a nasedl.

Kovboj, který se právě zmožil na slova, zasyčel: "Tvůj ksicht si budu pamatovat, marshale. Někdy zase pojeděš po těchto pastvinách. A potom ti přistřihneme křídýlka."

"Jistě," zamumlal jsem, "aspoň se o to pokusíš."

Po posledním slově jsem otočil Blackyho a pobídl ho.

Ale Bannister už byl dávno za horami.

*

Lance Bannister vymáčkl ze svého koně to poslední. Když slunce překročilo svůj nejvyšší bod, přijel na dobytčí trh v Amarillu. Kůň už jenom klopýtal. Bannister si stáhl klobouk hluboko do čela, takže bylo vidět jen spodní část jeho tváře. Spatřil kovboje Dooleyho, který právě strhával stan, v němž se svým partnerem strávil noc. Dooleyho kůň byl uvázan a osedlán.

Všude převládaly známky odjezdu. Koně i skot, kteří změnili své majitele, byli odehnáni. V ohradách stálo již jen několik málo zvířat. Kolotoč byl rozmontován. Nikdo nedával pozor na jezdce na schváceném koni.

Bannister sesedl a šel za kovboji.

Dooley se vylekal, když ho Bannister oslovil: "Hej, Dooley! Řekni mi kterým směrem musím jet, abych se dostal k Mustang creeku!"

Na okamžik úlek zavřel kovboji ústa. Pak vykoktal: "T... ty! Mi... milosrdné nebe, Bannister! Ty ses odvážil zpátky do Amarilla?" Dooley se vzpamatoval a ke konci již mluvil zase pevným hlasem. "Copak nevíš, že tě mezitím tady skoro každý zná? Zatykač na tebe je připíchnutý na tabuli před kanceláří šerifa. Za tebou se vydali texassští marshalové."

"Já to vím, Dooley. Tady na mne nikdo nedává pozor. A do města nechci. Chci k Mustang creeku. Kde to je?"

"Co tam chceš?"

"Protože tam nahoře zastřelil nějaký muž jménem Buster Kincaid nějakého farmáře. Mám za to, že Kincaid nastoupil na nějakém ranči. Zavraždil toho muže u Fort Worthu. Moje slovo na to, Dooleyi. Spáchal tu vraždu, pro kterou jsem stíhán jako divoké zvíře."

"O té věci s tím farmářem jsem slyšel. Tady se o tom přirozeně hodně mluvilo. Tenhle Kincaid pracuje pro Bar-H jako pastevní detektiv."

V Bannisterových očích to zablýsklo. "Kde je ten ranč?"

"Na Mustang creeku, jižně od jezera Rita Blanca. Jeď padesát mil na severozápad, nahoru do Hartley County. Tam je jedno město. Jmenuje se Channing. Deset mil dál na západ protéká řeka. Potřebuješ ji jen sledovat na sever."

"Výborně, Dooley. Jestli mi ještě půjčíš svůj kolt a odpočinutého koně, pak budeš mít ve mně doživotního přítele."

"Ty chceš ode mne revolver a moji herku? Nebesa, Bannistere, jsi zatykačem hledaný vrah. Když ti..."

Bannister zavrčel tvrdě a naléhavě: "Dej mi kolt, Dooley! Dej mi ho rychle! Pravděpodobně za mnou přijede Waco na svém vraníkovi. Jestli ztratím hodně času, dohoní mne. A bylo by mi líto, kdybych..." Mávl rukou. "Dej mi to železo, Dooley. Zase ho dostaneš."

Skoro proti své vůli vytáhl kovboj svou zbraň z pouzdra. Váhavě ji podal Bannisterovi. "Mor na tebe, jestli kvůli tobě přijdu do rozporu se zákonem."

"Chci dokázat svou nevinu, Dooley. V mých stopách jedou lovci hlav. Musím se bránit a když budu muset, i zabíjet.

Musel jsem střílet na amarillského zástupce šerifa, abych vyklouzl z pasti. S bídou jsem unikl Wacovi, který mne chtěl dopravit do vězení. Zatraceně, Dooley, to není žádný život. Chci dokázat, že nejsem žádný vrah. Velice jsi mi pomohl, Dooley. Vyříd' moje pozdravy mississ Carsonové. Kde vůbec je?"

"Ve městě, aby obstarala nějaké věci, které nutně potřebujeme na ranči."

"Řekni jí, že jsem takovou ženu jako ona ještě nikdy nepoznal a že se vrátím, abych se reabilitoval. Chci se jí pak zeptat, zda..."

Odmlčel se a jedním rázem zastrčil kolt do svého pouzdra.

"Mluvím nesmysly," zamumlal, potom šel k Dooleyho koni, odvázal ho a pobídl.

Dooley se za ním díval.

Možná bych měl něco podniknout, přemýšlel.

Potom pohodil rameny. Byl kovboj, žádný šerif.

*

Když jsem již zdálky viděl domy Amarilla, přicházeli mi vstříc Jane a její dva kovbojové. Byli na cestě domů a vedli sebou nákladní koně, kteří byli těžce naloženi.

Dověděl jsem se, že Bannister si vyzvedl Doolleyho kolt a koně a je na cestě k Baru-H.

Jane vypadala trochu zklamaně, protože jsem se nechtěl příliš zdržovat, ale jet dál. Ale nemohl jsem ztrácet čas. Sám bych jí rád zůstal nablízku trochu déle. Ale šlo o život a smrt.

Jel jsem na soud a dověděl se, že Joe odjel k Mustang creeku již předešlého dne. Někdo mi také řekl, že One Eye Jim Taggart zapráhl svůj vězeňský vůz a opustil Amarillo.

Obstaral jsem Blackyho, oběma nám dopřál dvě hodiny odpočinku a potom jsem vyrazil. Mým cílem byla říčka Mustang.

*

Jednu věc věděl Jim Taggart jistě: Lance Bannister přijel do Panhandle, aby chytil Bustera Kincaida. A protože Buster Kincaid byl zaměstnán na Baru-H, vycházel jednooký maršal z toho, že Bannister Kincaida co nejrychleji vyhledá v Baru-H a že tam pojede.

Taggart si tedy řekl, že musí na Bannistera čekat jen v blízkosti Baru-H.

Kola povozu vrzala. Vůz se kodrcal po půdních nerovnostech. Přístavek byl udělán z tlustých železných svorníků.

Boky kočáru byly na své delší straně přepaženy tlustými fošnami a podél uzavřených stěn byly dřevěné lavice. K lavicím byla připevněna silná železná pouta na ruce. Na delší straně bylo na lavici místo pro šest mužů, na širší straně pro tři.

Zadní strana a levá delší strana přístavby byly zajištěny solidními železnými tyčemi jako vězeňská cela. Rovněž dveře na zadní straně, k nimž vedly čtyři schůdky. Přes zadní a delší boční stěnu bylo možno se dívat do vozu jako do klece šelem.

Vězeňský vůz táhli dva koně. Taggartův jezdecký kůň byl přivázán za vozem. Puškové sedlové pouzdro bylo prázdné, protože maršal měl pušku sebou na kozlíku.

Nalevo od Jima Taggerta tekl Mustang creek. Maršal byl uzlíček pozornosti. Den se pomalu chýlil k noci. Maršal se pohyboval po pastvinách Baru-H a Bar-H patřil k Panhandle Cattle Company. Mezi maršaly a PPC však panovaly značně napjaté vztahy.

Taggart nikoho nepotkal. Jel s vozem půl míle od ranče Bar-H mezi kopci a zastavil ho v úkrytu jedné skupiny křoví.

Potom vzal winchestrovku z držáku na kozlíku, šel ke svému koni, pušku zasunul do sedlového pouzdra, odvázal zvíře a vyšvihl se na něho.

Taggart pobídl koně a o něco později zaujal na jednom kopci na východ od ranče svoje postavení. Byly tady skály a křoviny, takže Taggart a jeho kůň byli chráněni před nežádoucími pohledy z Baru-H.

Maršal vyndal ze sedlové brašny dalekohled a pověsil si ho na řemínek kolem krku. Posadil se ve stínu jedné skály a dalekohledem pozoroval ranč. Přejížděl pohledem sem a tam a občas sklouzl i na jih k Mustang creeku.

Na Baru-H byl klid. Pomocní dělníci se zabývali svou prací. Kovbojové byli na pastvinách.

Na zem se snášel večerní soumrak. Na ranč dorazila skupina jezdců. Obstarali své koně a zmizeli na ubytovně.

Potom přišla noc. Na Bar-H se vrátil klid. Od západu se k ranči blížil osamělý jezdec. Bylo dost světlo, aby bylo možno zřetelně rozeznat jeho obrysy. Dusot kopyt byl jen tupé dunění, které pronikalo k maršalovu sluchu.

Taggart sáhl po dalekohledu, když jezdec vyjel ze stínu nějaké hospodářské budovy na rozlehlý dvůr.

Poznal Bustera Kincaida.

Tento muž Jima Taggerta nezajímal. Ale jednooký věděl, že na Kincaida byl nasazen Joe Madison. Byl také přesvědčen o tom, že Joe se také potuluje někde poblíž ranče a sleduje Kincaida.

Jim Taggart se obrnil trpělivostí.

Schylovalo se již k ránu, když se ve tmě objevil stín nějakého jezdce. Kůň šel krokem. Měsíc byl na západě za kopci, takže bylo obzvlášť tma.

Taggart si sice vzal dalekohled, ale nemohl rozeznat žádné podrobnosti. Zvedl se a šel ke svému koni. Hned na to sjel po zadní straně kopce po stráni dolů, udělal oblouk a blížil se k řece.

Na pozadí pobřežního porostu sotva mohl jezdec vypátrat. Údery kopyt přehlušoval hluk, který způsoboval jeho vlastní kůň.

Taggart měl v ruce kolt.

Když tupé údery u řeky zmlkly, přitáhl Taggart otěže a naslouchal. K jeho sluchu proniklo chřestění udidla.

Sesedl, nechal uzdu prostě spadnout a příkrčeně se pohyboval dál. Několik křovisek mu poskytl úkryt. Dostal se k řece.

Tady klidně stál kůň, ale jezdec zmizel.

Zatraceně!

Taggart poklekl, aby poskytoval co nejmenší cíl. Ale nikde ve tmě se nezablýsklo, žádný výstřel nenarušil ticho.

One Eye se obezřele rozhlížel dokola, věřil jako vlk. Bylo slyšet jen lehké šumění větru v křovinách a frkání koně.

Maršal se vztyčil a vklouzl ke koni. Neplašil se. Vzal ho za uzdu a vedl ho ke svému koni. Pak sedl do sedla a jel zpátky na kopec. Volného koně vzal sebou.

Nahoře škrtl zápalkou. Ve slabém světle mohl rozeznat cejch. Byla to značka ranče Horseshoe. Sedlové pouzdro na pušku bylo prázdné.

"To není špatné, Bannistere," zamumlal Taggert. "Opravdu to není špatné."

Přivázal koně a opět si sedl na skálu. Až se ranč probudí k životu, tak se ukáže, co má Lance Bannister za lubem.

*

Byla to hluboce zakořeněná nedůvěra, která určila chování Lanceho Bannistera, když jel podél řeky a ulyšel zvuky, které způsobil kůň Jima Taggerta. Jel obzvláště napnut a obezřele, protože se pohyboval na nepřátelském území. Proto čas od času zastavoval a naslouchal.

Sesedl, chytil pušku a plochou dlaní pleskl koně po zadku, takže ten udělal ještě pár kroků.

Lance Bannister zalezl do křoví a po úzkém kraji mezi řekou a hustými houštinami pokračoval směrem k Baru-H.

Pohyboval se nezvučně jako Komanč. Když se jezdec dostal k jeho koni, byl již sto kroků daleko.

Lance Bannister si myslel, že tím jezdcem je Waco. Respektoval Waca a také jeho hvězdu. Mnohem víc: Waco mu byl vysloveně sympatický. Ale zatímco Waco stál na straně práva a zákona, zatykač jeho, Bannistera, stavěl mezi zločince. To z nich dělalo protivníky. Tak to aspoň viděl Lance Bannister.

Dostal se k prvním budovám obrovského ranče. Nikde nesvítilo světlo. Větrné kolo na vysoké konstrukci u studny skřípalo. V ohradách spali koně.

Lance Bannister vklouzl do jednoho stohu sena. Tma byla jako v hrobě. Škrtl zápalkou a podíval se kolem. Do mezípatra vedl nějaký žebřík. Zhasl plamínek a stoupal po špruších nahoru. Tady mu malé okénko umožňovalo pohled na dvůr ranče.

*

Za ranního šera se Bar-H probudil k životu. Muži s obnaženými trupy přicházeli ke studni, aby se umyli a oholili.

Ven vyšel také Buster Kincaid. Přes rameno měl přehozený ručník a loudal se rovněž ke studni. Byl beze zbraně. Hlasy hlaholily jeden přes druhý. První chlapi byli hotoví a vraceli se na ubytovnu mužstva, aby se oblékli.

Lance Bannister pocítil hluboké zadostiučinění, neřku-li přímo hluboký pocit triumfu.

Dohonil Bustera Kincaida, muže, kvůli němuž musel po dlouhé týdny procházet čistcem vyobcování.

Ale necítil pouze triumf. Byla to také nenávisť, žhavá nenávisť.

Bannister opustil mezípatro a vyšel ven.

Sotva si ho kdo všiml. Nikdo netušil vetřelce na ranči. A po dvoře se pohybovalo hodně mužů. Bannister proto nebyl nápadný.

Ale když se zastavil deset kroků za Kincaidem, který se právě utíral ručníkem, a zazněl jeho hlas, obrátily se k němu hlavy.

"Hallo, Bustere!" zavolal rezavě. "Podívej, žes neujel dost daleko, abys byl přede mnou v bezpečí."

Kincaid ztuhl. Zarazil se mu dech. Zdálo se, že poslouchá slova a zvuk hlasu za sebou.

Najednou se otočil. Příkrčeně a připraven ke skoku stál před studnou, v očích nepřátelské záblesky.

"Bannister!" vydralo se mu přes rty. Víc neřekl, pouze zíral na pušku, kterou na něho Lance Bannister mřít.

"Ovšem, Lance Bannister, jemuž jsi ty špinavý bastarde podsunul vraždu Zacka Wildera. Máš pech, Bustere. Ať nosiče hvězd, nebo lovce hlav, všechny jsem předběhl. Musel bys zalézt do myši díry."

"Chceš mne teď jednoduše zabít, Bannistere?" vyštěkl Kincaid.

Muži, kteří stáli okolo studny, ustoupili stranou.

"Ne." Bannister zavrtěl hlavou. "Tím bych nedokázal svou nevinu. Ó ne. Kromě toho by bylo pro tebe kulky škoda.

Zasloužíš provaz. Dovedu tě do Amarilla k soudnímu dvoru. A cestou tam tě budu zpracovávat, dokud neučiníš písemné doznání." Protáhl koutky úst do křivého šklebu. "Kde jsi nechal pět tisíc dolarů, které jsi Wilderovi uloupil?"

Buster Kincaid se chytil. "Dřív zamrzne peklo, hombre, než bych já vzal na sebe vraždu, kterou jsi spáchal ty. Ano, doved' mne do Amarilla k soudu. Tam tě zavou a až tě budou všet, budu stát v první řadě a dívat se."

"Budeš mluvit, Bustere," prorokoval Bannister a znělo to neblaze. O něco hlasitěji dodal: "Ať někdo osedlá tvou herku. A ať se žádný do nás nevměšuje. Není to věc Baru-H. Je to věc mezi mnou a Busterem Kincaidem."

Ale tu zazněl drsný hlas z jedné obytné budovy po levé straně Bannistera. "Kincaid pracuje pro Bar-H. A proto je to také věc Baru-H, když se tady objevíš a chceš ho odvést do Amarilla."

S chladným kovovým klapnutím někdo nabíjel pušku.

"Pusť tu bouchačku, mister, a také si odepni svůj opasek!" nařídil hrubý hlas. "Čekám přesně pět sekund. Potom střelím. Jedna unce olova, která mi vynesete tisíc dolarů, Bannistere."

"Měl bys zadržet, mister," volal Lance Bannister. I nadále od boku mřít na Kincaida. "Jak už jsem řekl: Není to mezi mnou a Barem-H. Kincaid je sprostý vrah. Zákon mne stíhá za vraždu, kterou spáchal on."

"Pět sekund už minulo, hombre," řekl hlas. "Takže, nech bouchačku spadnout!"

Bannister zaváhal.

Puška třeskla. Kulka se zavrtala před Bannisterovy špičky bot do země, až vystříklo trochu hlíny.

"Příští kulka ti sedne do hlavy, Bannistere!" vyhrožoval střelec.

V tom se Bannisterovy ruce otevřely. Puška spadla do prachu. Zároveň se k němu přiblížil Buster Kincaid. Proklouzl k němu s mrštností pumy. Na rtech mu hrál škodolibý škleb.

Bannister ztratil poslední zbytek svého sebeovládání. Vrhł se na Kincaida!

Ten ho přivítal bleskurychlým švihem. Lance Bannister se zapotácel, jeho ruka se šklubla ke koltu.

Opět třeskla puška.

Kulka odtrhla Bannisterovu levou nohu od země. Napůl se otočil. Z hrdla se mu vydral výkřik, k němuž ho donutila vystřelující bolest.

Když ve snaze znovu získat rovnováhu si levou nohu podepřel, bezvládně se zlomila.

Bannister se zhroutil.

Ihned se na něho Kincaid vrhl. Vykroutil mu kolt a přitiskl mu jeho ústí pod bradu. Natáhl kohoutek.

"Mohl bych ti teď sfouknout hlavu z ramen," zasyčel pravý vrah Zacka Wildera. "Ale mnohem větší radost mi způsobí, až tě uvidím šklubat se na konci provazu."

Přišli další muži.

Kincaid se zvedl. V jeho pěsti zůstal kolt namířen na Bannistera, zatímco dva kroky ustoupil.

Postřeleného postavily na nohy tvrdé pěsti. Jeho nohavice byla zakrvácena z rány těsně nad kolenem. Pronikavá bolest zkrivila Bannisterův obličej. Na čele mu vyrazil pot.

Chlápek s puškou opustil budovu.

Byl vysoký a hubený a nenaznačil ani stopu pohnutí. "Ošetřte ho!" poručil. "Kincaide, Stewarte a Allisone - dopravíte ho do Amarilla. Tam se o něho postará zákon."

"V pořádku, Kennethe," zavolal Buster Kincaid.

Potom se podíval na Bannistera. V jeho očích se zračilo proroctví věstící smrt.

*

Když jsem uslyšel výstřely, nacházel jsem se v kopcích ani ne pět set yardů od ranče Bar-H.

Nepodařilo se mi Lanceho Bannistera dohonit. Dopřál jsem sice Blackymu dvě hodiny odpočinku po dlouhé jízdě od Mulberry creeku, ale mezi Amarillem a Barem-H leželo dalších padesát mil, a i Blacky má svoje meze. Bannister si vyměnil s Dooleyem koně a ten odpočíval celý den.

Tušil jsem, že se děje něco strašného, když jsem slyšel na ranči střílení a hnal jsem Blackyho co nejrychleji.

Když jsem se dostal na okraj údolí, na jehož konci ležel Bar-H, uviděl jsem po pravé ruce přede mnou ve stínu jedné skály na kopci Jima Taggerta. Mával na mne. O něco později sjížděl po svahu. Na prsou se mu houpal na koženém řemínku dalekohled.

"Hej, Taggerte," řekl jsem, když jsem se k němu dostal.

Jednooký jen na pozdrav pokývl. Potom řekl: "V poslední noční hodinu Bannister přijel. Musel mne uslyšet, neboť právě včas sesedl. Potom se již nějak doplížil na ranč a potom se pokusil rovnou vyzvednout toho Kincaida z hloučku shromážděných mužů. Avšak Ringo Kenneth, jeden z předáků Baru-H, mu střelil kulku do nohy. A teď ho mají, toho pitomce."

"Viděl's Joea?"

"Ne."

Zamyšleně jsem se poškrábal za ušima. "Okay, Taggerte. Kde máš svůj vůz?"

Beze slova ukázal směr.

"Vyzvedni ho. Ukořistíme Bannistera těm darebákům z Baru-H."

"A dostaneme se do ďáblovy kuchyně."

"Co se dá dělat. Mimoto jsem přesvědčen, že někde poblíž je Joe. V případě nouze zasáhne."

Jednooký pohodil rameny. "Raději se spoléhám na sebe. Right, dojdu pro povoz."

*

Brzy jsem uslyšel lomoz káry a skřípání kol. Potom vůz vyjel zpoza jednoho kopce a blížil se ke mně. Jim Taggert seděl na kozlíku. Jeho osedlaný kůň byl přivázan k vozu.

Dostali jsme se na rozježděnou a stopami kol rozbrázděnou cestu, která vedla z Channingu. Jel jsem na úrovni kozlíku. Po levé ruce protékala říčka Mustang.

Když jsem se jednou podíval na západ, uviděl jsem na jednom kopci něco blýsknout. Několikrát to zablikalo. Zastavil jsem a přivřel oči. V tom jsem spatřil mezi několika keři muže, jak drží malé zrcátko nebo něco, co odráželo sluneční paprsky.

Byl to Joe. Dával mi znamení. Neměl jsem potuchy, co znamená. Možná, že jen chtěl na sebe upozornit. Dal jsem mu rukama na srozuměnou, aby zůstal, kde je a počkal na nás.

Opět jsem dohonil Taggerta a jel vedle něho.

"Nezklamal tě," řekl koutkem úst.

"Ne. Joe v případě nouze sehraje našeho anděla strážného."

Taggert mlčel.

Pomalů se ranč přibližoval. Již jsme byli objeveni, neboť u brány, na jejímž příčném trámu byla připevněna kostnatá lebka longhorna, běhalo spolu několik mužů. Ruce měly položeny na pažbách revolverů. Několik chlapů drželo pušky. Nijak se nechystali ustoupit, ale Jim Taggert je nenechal na omylu. Opratěmi pleskl spřežení po zádech a koně se neúprosně drali dál.

Chlápkové byli donuceni nás propustit.

Cítil jsem nepřátelství. Chlapi mručeli a nadávali, ale drželi se zpátky. Tlupa nás doprovázela na dvůr ranče.

U studny Taggert trhl opratěmi. "Stát!"

Koně se zastavili. Další muži vycházeli z rozličných budov a odmítavě si nás měřili.

Taggertova pozornost se koncentrovala na jednoho chlapa, který vyšel z hlavní budovy. Přešel po verandě a položil ruce na zábradlí.

Jim Taggert chladně zavola: "Chceme od vás Bannistera, Kennethe."

Předák Baru-H naklonil hlavu. "Přišli jste sem jenom proto, že je tady, marshale?"

"Viděl jsem, jak jste mu vpálil do nohy kulku. Nalézá se v kuchyňském přístavku."

"No dobrá. Je v kuchyňském přístavku. Kuchař ho ošetřuje. Má cenu jednoho tisíce dolarů. Vysloužil jsem si přemii."

"Ohlaste svoje požadavky v Amarillu, Kennethe," řekl Taggert a seskočil z kozlíku. Postrčil si na správné místo své revolverové pouzdro. Potom kráčel ke kuchyňskému přístavku. Chlapci, kteří se kolem nás shromáždili, ignoroval. Bylo jich víc než deset.

"Co tam chcete?" zahřměl Kenneth.

"Vyzvednout Bannistera." Taggert ani nezpomalil krok.

Předák dal pokyn dvěma chlápům, kteří stáli poblíž kuchyňského přístavku. Byli to rychlostřelci s hluboko zavěšenými revolvry, jakých určitě na Baru-H zaměstnávali celou řadu.

Vypadalo to, že jen čekají na povel.

Postavili se mezi dveře kuchyňského přístavku a Jima Taggerta. Jejich ruce visely jako pařáty dravce nad pažbami revolverů. Jejich výraz dával najevo, že nebudou váhat kolt vytasit.

Taggert se zastavil.

Kenneth řekl hlasitě a zřetelně: "Nevydám Bannistera, marshale. Je to můj zajatec. Určil jsem tři muže, kteří ho dovedou do Amarilla a zinkasují pro mne odměnu."

Stáhl jsem svou ruku trochu zpátky. Ležela na mém stehně před revolverovým pouzdrem. Situace se vyhrtila.

Atmosféra se zdála napětím prskat.

"Je mezi muži, které jste určil, také hombre jménem Buster Kincaid?" zavola jsem.

Kenneth si mne měřil se svrašťelým obočím.

Ale dřív než mohl odpovědět, uslyšel jsem pormluvit Jima Taggerta. "Jděte stranou, lidi. Bráníte Texas-marshalovi ve výkonu jeho povinnosti. Říkám to jen jednou."

"No ano, to jsem slyšeli," protahovaně řekl jeden z obou rychlostřelců. Ostře se zašklebil a jeho výraz nepřipouštěl, aby ho někdo podceňoval. "Už jsi to jednou říkal. A my jsme neuhnuli. Co teď, jednooký?"

Taggert šel mlčky dál.

Potom přišel k oběma tvrdě se tvářícím hombres na pět kroků.

Čtyři...

Nevydrželi s nervy. Ruce jim vyletěly ke zbraním!

Vytáhli svá železa jen napůl z pouzder. V pěti Jima Taggerta se objevil kolt. Dvakrát těsně za sebou to třeslo.

Taggerta zahalil obláček kouře ze střelného prachu.

Oba pistolníci se zhroutili a se sténáním leželi přede dveřmi.

Také já jsem tasil. Pálit jsem již nemusel.

Na dvoře ranče všichni zatajili dech. Kenneth stál na verandě jako kůl. Zbledl.

Jeden z chlapů najednou přestal sténat. Jeho hlava se překulila na stranu a díval se do prázdna.

Taggert opět zastrčil kolt do pouzdra a prošel dveřmi. Ani se nepodíval na mrtvého, ani na druhého, který se bolestí plazil v prachu.

Přejížděl jsem remingtonem po shromážděných chlapcích. Chlápek s Taggertovou kulkou v těle sténal, že by se kámen ustrnul.

V kuchyňském přístavku bylo slyšet hlasy. V příštím okamžiku vyběhli dva muži z Baru-H. Jejich revolverová pouzdra byla prázdná.

A potom vyšel Lance Bannister. Těžce se opíral o nějakého Číňana. Bannisterova nohavice byla rozpáraná. Nad kolenem měl tlustý obvaz. S horečnatým pohledem se podíval na mne. Do jeho rysů se zařezala bolest a beznaděj.

Taggert kráčel za ním ke svému pojízdnému vězení a otevřel je. Čínský kuchař vyvlekl Bannistera po schůdcích nahoru a vtiskl ho na dřevěnou lavici. Taggert vešel za nimi, ohnul Bannisterovu pravou ruku v zápěstí kolem železné tyče, která byla na konci připevněna pevným řetězem. S levou paží provedl totéž. Nyní se Bannisterovy ruce nalézaly ve výši ramen. Na řetěz jimi nemohl dosáhnout.

Kuchař se rychle vrátil.

Taggert vyskočil z vozu, zastrčil dveře závorou a šel dopředu. Vyskočil na kozlík a chopil se opratí. Otočil obě zvířata dokola, udělal kruh a vedl spřežení směrem k bráně.

Díval jsem se okolo. Překvapení pominulo. Zdálo se mi, že nálada málem vzkypěla.

"Jen držte své ruce v klidu, lidi," varovně jsem proto zvolal. "Právě jste to zažili, jak rychle lze dostat díru do kůže. A žádný z vás neví, koho to potká. Nehrejte si tedy na divoké muže."

Taggert se dostal k bráně a zastavil. Vůz stál trochu napříč, takže jednooký měl dvůr ve svém zorném poli. Kryl můj odchod.

Jel jsem k němu. Na dvoře nikdo nic nepodnikl. Žádný z chlapů nechtěl být tím, který by to koupil.

*

Jen zřídka kdy v životě jsem viděl muže s takovou chladnokrevností a nekompromisní tvrdostí jako byl One Eye Jim

Taggert.

Dobrotivé nebe! Tenhle Jim Taggert byl zároveň ze železa i z žuly.

Jel jsem vedle zamřížované stěny vězeňského vozu. Brada Lance Bannistera mu klesla na hrud'. Vlasy mu rozčuchané visely do čela.

"Který čert ti nakukal, Bannistere, aby ses vplížil na Bar-H?" zeptal jsem se.

"Znáš mne, Waco!" procedil a zvedl hlavu. Byl zahořklý, trápila ho bolest, viděl se vpasovaný mezi mlýnskými kameny zákona a byl přesvědčen, že ho semelou.

"Blázne!" Byl jsem vzteklý. "Můžeš mluvit o štěstí, že's dostal kulku jenom do nohy. Stejně tak ti ji mohli vpálit do hlavy."

"Zatraceně!" ulevil si Bannister. "Tvůj jednooký společník mne tady v té kisle přikoval jako divoké zvíře. Skončím v Amarillu v nějaké zapáchající cele a budu tam čekat, až mne někdo vyzdvihne, aby mne pověsil. Ale Buster Kincaid, ten špinavý vrah, bude volně pobíhat okolo a za těch pět tisíc doláčů, které ukradl, si zařídí fajnový život. To je spravedlnost, ve kterou věříš, Waco?"

Jedno kolo vozu narazilo do díry. Vůz se mohutně oťásl. S Bannisterem to neustále házelo sem a tam na tvrdé lavici. V jeho tváři se zračila bolest, ale nevydal ani hlásku utrpení.

"Nevěřím v tvoji vinu, Bannistere," řekl jsem, když vůz jel zase klidněji. "Můj partner Joe Madison a já strhneme Busterovi Kincaidovi jeho masku. Můžeš být všechno možné než zatrpklý a nevraživý, amigo. Vážně věříš, že by tě muži z Baru-H dopravili do Amarilla živého?"

Zamyšleně se na mne podíval. Najednou přikývl. "K okresnímu soudu mne měli dopravit Kincaid a dva chlapi. Máš pravdu, Waco. Mrtvý bych byl stejně málo platný." Zamyslel se. "Hej, opravdu věříš v moji nevinu?"

V jeho hlase bylo znát naději.

"Ovšem." Jel jsem rychleji a držel se vedle Jima Taggerta. Rozhlížel jsem se kolem.

O Joeovi se nedalo nic zjistit.

Když Bar-H již dávno zmizel za kopci, uslyšel jsem Taggerta říkat: "Jen drž oči otevřené, Waco. Ringo Kenneth není z těch, kteří si nechají něco vzít. Hádám, že několik jeho krvavých psů je již na naší stopě."

"Jistě," odpověděl jsem, protože jsem se takovými myšlenkami obíral, když jsme opouštěli ranč. "A za vůdčího vlka smečky určitě jmenoval Bustera Koncaida. Ale Joe na nás bude dávat pozor jako Bůh otec. A kdyby pár darebáků v sedle někde cestou do Amarilla zalehlo na čekanou, pak nás o tom uvědomí Joeova puška."

Ano, tak to bylo. Slepě jsem Joeovi důvěřoval.

Od té doby co jsem věděl, že je tady, cítil jsem se jistěji než v Abrahamově lůně.

Slunce se blížilo k nejvyššímu bodu své pouti. Bylo vedro jako v pekle. Odpočinuli jsme si u řeky.

Taggert odstrojil obě tažná zvířata a zavedl je na břeh řeky, aby se napila. Vedl jsem Blackyho a Taggertova jezdeckého koně za nimi. Kolem nás švitořili ptáci.

Když byla zvířata obstarána, vzal jsem svou láhev na vodu a požádal Taggerta o klíč ke kleci.

Bannister seděl na lavici ohnutý dopředu, ruce nahoře, zraněnou nohu nataženou, druhou ohnutou. Obvazem na jeho stehně prosakovala krev. Nyní se narovnal. Vypadal žalostně, jako naprosto vyprahlý muž, který byl u konce svých sil. Odšrouboval jsem láhev a nasadil mu ji na rty. Bannister žíznivě pil.

Ve svazku klíčů, které mi Taggert předal, byl připevněn i klíč, který se hodil ke všem poutům. Vzal jsem láhev s vodou, zašrouboval jsem ji a položil vedle Bannistera na lavici. Potom jsem mu odemkl pouta. "Pojď, pomůžu ti. Můžeš se trochu občerstvit u řeky."

Bannister se na mne vděčně podíval. Pomohl jsem mu vstát. Těžce se o mne opíral, když jsme opouštěli vůz. Taggert, který opět zapřahal koně, neřikal nic, ale jeho pohled byl nesouhlasný.

V okamžiku, kdy jsem s Bannisterem vstoupil do malého průseku mezi křovinami, který prošlapali naše koně, práskl za kopci na východě výstřel. A zároveň začala hřmět celá salva.

*

Joe Madison pozoroval, co se dělo na Baru-H. Zaujal pozici na hřebeni u jedné skály a pušku držel v rukách.

Marshal tušil, že Ringo Kenneth chce za námi poslat lidi. Kenneth by jinak ztratil svou tvář. Taggert zastřelil jeho dva muže a s podporou Waca mu sebral Lanceho Bannistera. To chlap jako Kenneth nemohl jen tak spolknout.

Joe se nenechal objevit. Sotva pojezděné vězení a Waco zmizeli mezi kopci z jeho zorného pole, na ranči osedlali tři koně a o něco později uháněli tři jezdci k jihu.

Jednoho chlapa marshal poznal. Byl to Buster Kincaid.

Joe se vydal po stopách těch tří.

Nejeli přímo za Wacem a Taggertem, ale širokým obloukem je předjeli a po několika mílích zalehli na číhanou u skupiny skal v blízkosti řeky na jedné vyvýšenině.

Joe byl v patřičném odstupu za nimi. Nevšimli si, že jsou sledováni.

Uběhlo něco času, než se povoz objevil.

Taggert zastavil spřežení a seskočil z kozlíku. Vypřáhl zvířata a vedl je napít.

Chlapi, kteří leželi v záloze, seběhli za kopcem a tak se přiblížili k marshalům a jejich zajatci. Joe je sledoval.

Když vlci v sedle zvedli pušky, Joe vypálil. Střela ty tři bandity - ničím jiným nebyli - přitiskla k rozpraskané skále a bzučela jako zbloudilá kulka.

Tři darebáci se rozhlédli okolo a spatřili střelce na vrcholku kopce dál na východ vedle jednoho skalního útvaru. Hned ho vzali do palby. Detonace práskaly skoro současně.

*

Když jsem uslyšel salvu, vrhl jsem se ihned do křoví a strhl Bannistera sebou. Nepřirozeně vzdychal a zakopával. Vytrhl jsem remington z pouzdra.

Mezi kopci opět zaburácely pušky.

Podíval jsem se po Taggertovi.

Taggert přerušil zapřáhání svých tažných koní a uchýlil se do úkrytu za vůz. Svou winchestrovku třímал v ruce.

"Proplaz se za křoví a zůstaň na břehu," sykl jsem na Bannistera. Pak jsem vyskočil na nohy a několika mocnými skoky se dostal k Blackymu. Vytrhl jsem ze sedlového pouzdra winchestrovku a běžel za Taggertem do úkrytu za vozem. One Eye se postavil k přednímu konci a přes kotlík vykukoval směrem, odkud přicházely výstřely.

Stál jsem u zadního konce. Naším směrem ještě žádné jednotlivé kulky nelétaly.

Znenadání pušky umlkly. Doznívala ozvěna. Chvilí se nedělo nic, najednou se Joe ukázal na kopci, jehož svah se skláněl k nedaleké silnici.

"Dva jsem učinil neschopnými boje," volal. "Ovšem Kincaid byl příliš daleko. Jeho kůň stál dál na jih. Než jsem se dostal ke svému čtvernožci, byl už za horami."

Pochopil jsem, běžel k Blackymu, skočil do sedla a cválal jsem za Busterem Kincaidem. Ten se dostal ke svému koni a uháněl mezi vyvýšeninami na východ. Kopyta našich zvířat se jen kmitala a zdálo se, že se ani nedotýkají země. Okolí se kolem mne jenom míhalo.

Ale Blacky byl o třídu lepší než Kincaidovo zvíře. Doháněl jsem ho.

Bandita se často ohlížel. Určitě tušil, že jeho kůň tak pekelné tempo dlouho nevydrží. Vzdálenost mezi ním a mnou obnášela ještě tak stodvacet yardů. Přemýšlel jsem o tom, že zastavím a vezmu pušku, abych střelil jeho koni do zadku.

Ale jednak jsem měl soucit s tou nevinnou kreaturou, a jednak jsem se obával, že by si mohl Kincaid zlámat vaz a pravda o vraždě u Fort Worthu nevyšla na světlo.

Takže jsem se hnál dál.

Stodeset yardů...

Sto...

Odstup se viditelně zkracoval. Kůň, kterého Kincaid sedlal, byl pomalejší. Kincaid ho nelitostně bodal ostruhami a švihal dlouhou otěží.

Ale z koně toho víc nevytáhl.

Bandita to strhl doleva a hnál se za kopec.

Vedl jsem Blackyho v plném cvalu po stráni nahoru. Nahoře jsem škulbl uzdou a donutil Blackyho zastavit.

Na úpatí kopce Kincaid seskočil ze sedla. Sálh po pušce. Pažba vyletěla k rameni. Namířil na mne přes koňská záda.

Třeskl výstřel.

Ale to jsem již seskočil. Kulka zahvízda nad mým prázdným sedlem.

Kincaid se rychle otočil a šval se do křoví, které mu jediné nabízelo úkryt. Poslal jsem za ním jednu kulku, ale bandita klíčkoval jako zajíc a tak ho olovo minulo.

Rychle jsem Blackyho otočil a plál ho po zadku. Vraník sešel kousek po svahu dolů a byl v bezpečí. Sklouzl jsem dolů na břicho. Byla to jediná možnost úkrytu, kterou jsem tady nahoře měl.

U Kincaida zahřměla winchestrovka. Pálil přes husté předivo větví. Tři čtyři projektily poslal na svah. Hvízdały nade mnou.

A potom jsem opětovně palbu. Poslal jsem střely do křoví, ale mířil jsem trochu výš, abych náhodným zásahem v žádném případě Kincaida nezabil. Urvané větvičky a listy padaly na zem.

Chtěl jsem ho vynervovat a zmalomyslnět.

Ale zdálo se, že má Kincaid nervy jako provazy. Každopádně střílel zpátky. V rychlém sledu se objevovaly z pletiva větví záblesky výstřelů. Kouř ze střelného prachu stoupal a ztěžoval výhled.

Když palba ustala, zařval jsem: "Vzdej se, Kincaide. Křoví není žádný úkryt, nezadrží kulky z pušky. Když tě..."

Moje další slova zanikla v hluku jeho výstřelů.

Mířil jsem starostlivě trochu vedle plápolavých záblesků.

Třeskl můj výstřel. Najednou Kincaidova puška zmlkla.

Zasálh jsem ho, nebo je to jenom finta? Chtěl mne ten psí syn vylákat a ze zálohy mne zákeřně zastřelit?

Rozhlížel jsem se. Kus dál jsem uviděl nějaké křoví a plazil jsem se k němu. Za ním jsem se zvedl do dřepu. Pozorně jsem pátral po okolí.

Nic...

Plazil jsem se zpátky a zvedl se, až mi žádná kulka zezdola nemohla být nebezpečná. Potom jsem se vyšvihl na Blackyho a objížděl kopec.

Konečně jsem ho z jednoho vrcholku spatřil. Ležel na obličejí a nehýbal se.

Zatraceně! prolétlo mi hlavou. Zastřelil's ho. Jestli ano, pak má Bannister na krku obrovský problém. Jenom Kincaid ho mohl očistit z nařčení z vraždy.

Obezřele jsem jel po stráni. Winchestrovku jsem držel u boku namířenou na nehybnou postavu. Můj prst ležel na spoušti.

Zastavil jsem Blackyho vedle nehybného těla a díval se dolů na Kincaida.

Z kopce, na něž jsem prve měl své stanoviště, zaduněly údery kopyt.

Postavil jsem se v sedle. Na hřebeni kopce se objevil Joe na svém hnědákovi. Zamával jsem mu.

Potom jsem se sklonil nad Kincaida, levou rukou jsem chytil jeho pušku a odhodil ji kus dál. Za ní následoval i jeho kolt. Potom jsem převalil Kincaida na záda.

Bandita žil. Dostal moji kulku shora do pravého ramene. Jak hluboko pronikla do hrudi, to jsem nemohl určit. Byl v bezvědomí.

Joe se dostal ke mně a seskočil z koně. Poklekl z druhé strany bandity.

Z Kincaidovy rány vytékala krev. Vyndal jsem ze sedlové brašny obvazový materiál a ošetřil zranění, jak jsem nejlépe dovedl.

Joe mi podal láhev s vodou. Nakapal jsem Kincaidovi něco tekutiny mezi rty.

Jeho víčka se mu začala chvět. Nakonec otevřel oči. Se stupidním, pošetilým výrazem nic nechápajícího člověka se na mne díval. Potom se Kincaid upamatoval, jeho pohled ztratil tupý výraz.

"Dobře jsi mne zasáhl, marshale," slabě zašeptal. "Přitom to všechno tak dobře vypadalo, když jsme vás měli již na mušce. Vlastně jste se mohli již smažit v pekle. Bannister, ten zkurvysyn! Nikdy jsem nemyslel, že mne bude hledat. Ted'... ted'..."

Jeho slova byla stále méně srozumitelná, ke konci to již bylo nesrozumitelné mumlání, které mu vycházelo ze rtů.

"Spáchal Bannister tu vraždu u Fort Worthu?" zeptal jsem se rychle, neboť mi bylo jasné, že to jde s Kincaidem ke konci. Moje kulka pravděpodobně pronikla do hrudi a roztrhala mu plíce. Krvácel dovnitř.

Kincaid chabě zavrtěl hlavou.

"Tak jako tak hned půjdu k čertu, marshale," zašeptal. Z úst mu vytékala nitka krve. "Bannister..."

Kincaid zakašlal. Z jeho úst vytrysklo víc krve. Na rtech se mu vytvořila krvavá pěna.

"Mluv, muži," naléhal jsem. "Ulehči svému svědomí. Řekni nám také, jak to bylo s tím famárem, kterého jsi dovezl do města mrtvého."

Umírající bandita přikývl. "Já... Já jsem zabil Zacka Wildera. Také toho Duncana Riggse jsem zastřelil. Kenneth mi za Riggse vyplatil sto dolarů prémie. Měli... měli to být i další farmáři a osídlenci. Já... zatraceně!"

Z úst se mu vyvalil proud krve, vzepjal se, oči se mu rozšířily a pak padl zpátky.

Bylo po něm.

Joe a já jsme se napřímili.

"Také jsi to slyšel, Joe," zamumlal jsem. "Bannister je nevinný. A Ringo Kenneth vydal rozkaz k vraždě Duncana Riggse."

Joe přikývl. "Ovšem, partnere. S tím Kennethem je to náš případ. Napřed mu to však musíme dokázat, dovezeme Kincaida a Bannistera stejně jako obě další figury do Amarilla. Tam soudci potvrdíme Kincaidovu výpověď a můžeme ho přimět, aby bylo pronásledování Bannistera zrušeno. Kennetha ještě trochu ukolébáme, když ho necháme v klidu." Souhlasil jsem s tím.

Přivedl jsem Kincaidova koně. Společně jsme s Joem vytáhli mrtvé tělo napříč přes sedlo. Sebral jsem ještě banditovy zbraně. Pušku jsem zastrčil do sedlového pouzdra, kolt za opasek.

Nakonec jsme jeli k Taggertovi. Ten zatím oba chlapy z Baru-H, kteří se navzájem nouzově ovázali, připoutal do svého pojízdného vězení. Kdyby mohly pohledy zabíjet, pak bychom byli s Joem oba mrtví. Nenávist v očích obou byla jako plápolající plamen.

Položili jsme Kincaida do vozu.

Lance Bannister se opíral o jedno vysoké kolo. Šel jsem k němu a položil mu ruku kolem ramen. "Kincaid se posledním dechem přiznal k vraždě Zacka Wildera. Lancei, jsi svobodný muž." Vytáhl jsem z opasku Kincaidův kolt. "Tady. Vezmi si jeho střilející telezo. Vypadáš jako nahý s tím prázdným pouzdrem." Chabě jsem se na něho zašklebil.

Vzal zbraň a dal si ji do pouzdra. "Vezmu si i jeho koně, jeho sedlo a jeho pušku," řekl. "Myslím, že je mi v každém případě dlužen."

"Ale nemůžeš jen tak prostě odjet," řekl jsem mu a nechal sklouznout svou ruku z jeho ramen. "Nebylo by to ani pro tebe zdravé, protože oficiálně jsi stále ještě hledán jako vrah."

"Jistě. Půjdu s vámi do Amarilla. Ale potom..."

Zmlkl a zvláště se na mne podíval.

Naše pohledy se zkřížily jako kordy.

"... pojeděš na Horseshoe," řekl jsem. "Za Jane, že?"

Přikývl.

Polkl jsem nasucho.

*

Dan Stewart a Tom Allison, oba zranění pistolníci Baru-H, byli ve vězení. Tentýž lékař vystavil i úmrtní list pro Bustera Kincaida, který se již nacházel u hrobníka.

Joe a já jsme seděli naproti soudci Buchananovi v jeho kanceláři. Jim Taggert nepokládal za nutné jít s námi. Podali jsme podrobnou zprávu.

"Jsem rád, že jste dokázali Bannisterovu nevinu prokázat, Waco a Joe. Zařídím potřebné, aby byl rehabilitován."

Soudce se na mne vážně podíval, potom na mého partnera. "Pro vás oba ovšem ještě není celá věc vyřízena. Chci vidět Ringa Kennetha stát před soudem. Kincaida již nemohu nechat pověsit. Ale ten, který za vraždu Duncana Riggse zaplatil, ten se bude houpat."

"Dovedeme vám Kennetha," slíbil jsem. "Dokážeme to, sire."

"Nepředstavujte si to tak snadné, Waco. Vy a Joe ho budete muset vyzvednout uprostřed drsného mužstva. Může se

přítom i poměrně hodně střílet."

"Patričně se vyzbrojíme, sire," řekl Joe a vztyčil se z křesla. "Nemůžeme ztrácet čas, partnere."

Odešli jsme.

Lance Bannister čekal na jedné lavičce na chodbě soudního dvora. Když nás spatřil, zvedl se.

"Všechno je jasné, Bannistere," oznamoval mu Joe. "Brzo se budeš moci zase cítit jako svobodný muž."

"Jak brzo?"

"No bude to nějaký čas trvat, než zatykač s tvou podobiznou bude stažen."

"K čertu s tím. Na své cestě v Pandhandle jsem musel očistit své stopy od tří lovců hlav. Hombres jejich druhu jistě jezdí po kraji spousta. A mnozí z nich sebou nosí zatykač na mne a možná se ani nedoví, že už neplatí."

Měl pravdu. Ještě dlouho nebude volný. Před zákonem sice rehabilitován byl, ale lovci lidí se na to nebudou ptát.

"Měl bys možná na několik let z Texasu zmizet," radil jsem mu. "Protože tady bys ještě dlouho si nemohl být jist životem."

Zamyšleně mne pozoroval.

"Promluvím si o tom s Jane," zavrčel potom. "A doufám, že nebude mít nic proti tomu, abych zůstal na Horseshoe. Tam lovci hlav sotva zabloudí. Ano, promluvím s Jane. A bude záležet na ní, jestli zůstanu, nebo kraj opustím."

Až mne to píchlo. Ale mlčel jsem. Co jsem také měl říct? Nemůžu mu nic zakazovat.

Bannister kulhal vedle nás až ven.

Také on byl přirozeně ošetřen lékařem.

Venku jsme se rozloučili. Poděkoval nám ještě jednou, že jsme dokázali jeho nevinu. Zašklebil se na mne. "Všiml jsem si toho, Waco, že ani tobě není Jane lhotejná. Sorry, je mi líto, že jsem ti zkřížil u ní cestu. Ale rozhodnout to bude muset Jane. Dovedeš přece prohrávat, ne?"

Dobrotivý bože! V prvním okamžiku jsem si přál, aby byl na Měsíci.

"A co je s tebou?" odpověděl jsem suše.

"No ano, Waco," prohodil s širokým úsměvem Joe. "Bannister vypadá dobře. Má spoustu zkušeností s dobyt看kem a s koňmi. Mimoto je určitě velmi usedlý. Tedy, kdybych byl mladou, krásnou rančerkou a měl bych si vybrat, vzal bych si jeho."

"Ale ty nejsi žádná mladá, krásná rančerka, amigo mio," zabručel jsem. "Ale i kdybys byl, nestál bych o tebe. Nejsi totiž můj typ."

Joe zvedl obočí. "No, možná jsi kamarád," zavrčel.

Ted jsem to byl já, kdo se šklebil. Když i já jsem měl pocit, že to musí působit značně nepřírozeň.

*

Joe a já jsme jeli na Bar-H. Od té doby, co jsme tu byli naposledy, uplynuly dva dny. Vycházeli jsme z toho, že se mezitím Ringo Kenneth dověděl, že Buster Kincaid a oba jeho komplicové měli smůlu.

Musel tedy s naší návštěvou počítat.

Čekali jsme do večera. Na ranči vládly příchody a odchody. Ale ani jednou jsme nezahledli ani špičku nosu Ringa Kennetha.

"Doufejme, že ten čubčí syn mezitím nebyl sesazen," zdůraznil Joe své obavy.

Byla tma. Měsíc se na východě ještě neobjevil.

"Proč nechytit nějakého pomocného dělníka a nezeptat se ho?" řekl jsem.

"Ovšem. Pořád někdo vychází na dvůr. Pojďme."

Nechali jsme koně zpátky a pod ochranou tmy jsme se plížili k budově na kraji dvora. Ze dvou oken hlavního domu dopadalo trochu světla. Záclony byly zataženy. V budově sídlil James Hancock, muž, kterého PCC ustanovila správcem. Od Joea jsem věděl, že Hancock byl ženatý a že měl dospělého syna a krásnou dceru.

V náhlém popudu jsem se zeptal: "A proč se nezeptáme Hancocka osobně? Ten bude nejspíš vědět, kde se jeho předák potlouká."

"Jistě, proč ne?"

Opustili jsme stín velké stodoly a běželi pře dvůr ranče.

Dveře hlavní budovy nebyly zamčené. Vešli jsme a stáli ve tmavé chodbě. Škvírami ve dveřích po pravé ruce dopadaly světelné pásy.

Joe je otevřel. Vstoupili jsme a stáli ve velké, luxusně zařízené obývací místnosti. Uprostřed místnosti byla těžká polstrovaná sedací souprava kolem těžkého stolu. Viděl jsem drahé vitríny, poličky, otevřený krb, staré zbraně na stěnách, obrazy a preparované zvířecí hlavy.

A spatřil vyskočit z křesla asi padesátiletého muže. "Zbláznili jste se? Co vás to napadlo sem jednoduše vpadnout..."

Skoro polkl nasucho, když si všiml, že vůbec nepatříme na ranč a určitě mu neunikly naše odznaky na vestách.

Na druhém křesle seděla pěstěná žena kolem čtyřicítky, která ještě stále byla velice pěkná a která si nás prohlížela se směsicí úleku, vyděšení a rozpaků.

"Texasští marshalové!" vyštěkl a zafřkal. "Přirozeně. Vy nepotřebujete zaklepat, než vejdete do cizího domu. To vám nedovoluje vaše arogantní..."

"Šetřte dechem, Hancocku!" přerušil ho zlostně Joe. "Hledáme Ringa Kennetha. Kde je?"

Hancock stáhl hlavu mezi ramena. Vypadalo to, jakoby na nás chtěl v následujícím okamžiku zaútočit. V jeho očích to blýskalo hněvem. "Co já vím? Je to dobrý předák a nemusím na něho pořád dohlížet. Na ranči každopádně není.

Kontroluje kempy. Koneckonců je to jeho džob."

"Nevykládejte nám pohádky," vmísil jsem se do hovoru. "Určitě víte o každém jeho kroku."

"Co vůbec po Kennethovi chcete? Vy jste přece ten mister, který tady předevčirem způsobil s tím jednookým takový rozruch." Poctil mne ledovým pohledem. "No dobře, tak už vyplivněte, co chcete od mého předáka?"

"Proč se neptáte, co se stalo s Busterem Kincaidem, Danem Stewartem a Tomem Allisonem, Hancocku? Ty tři na nás Kenneth poštlal. Od Kincaida jsme se také dověděli, že mu Kenneth přikázal zavraždit Duncana Riggse. Proto jsme tady, Hancocku. Na Kennetha čeká kat. A možná nebude Kenneth viset sám a řekne další jména."

James Hancock se zarazil. "Riggs ukradl dobytek Baru-H. Kincaid musel chránit vlastní kůži, když ho zastavil. Nechoďte na mne s vraždou, marshale. Nevím, kde je Kenneth. Najděte si ho. A teď můžete opustit můj dům. Rušíte..."

"Přijďme zase," ujistil ho Joe, vzal mne za ruku a táhl mne ke dveřím.

Kráčeli jsme přes dvůr. Než jsme se ponořili do stínu mezi stáji a stodolou, ohlédl jsem se přes rameno. Hancock odsunul záclonu stranou a díval se za námi.

Slyšel jsem Joea říkat: "V příštích pěti minutách uvidíme nějakého muže, jak se v sedle žene ohlásit Kennethovi, že nás má na krku. Není si svou věcí tak docela jist, poté, co se nevrátili ti tři vlci v sedlech, které poslal na tebe a Taggerta."

Tma nás pohltila. Běželi jsme ke svým koňům a jeli podél řeky na jih - a to tak zjevně, aby každý na ranči nabyl přesvědčení, že se vracíme do Amarilla.

Ale mezi kopci jsme se obrátili, zaujali postavení a čekali.

A skutečně již brzo vyjel z ranče jezdec. Hlava jeho koně směřovala na sever.

Objeli jsme ranč a sledovali jsme ho. Nalevo od nás se v měsíčním světle třpytila obrovská hladká plocha Rita Blanca Lake jako tekuté stříbro.

"Myslím, že cíl toho hombre je Dalhart," volal Joe. "To hnízdo leží na severní straně jezera, ani ne pět mil od Baru-H daleko. Určitě se tam Kenneth skryl."

*

Posel jel skutečně do Dalhartu. Město bylo v tu dobu jako po vymření. Jezdec Baru-H zastavil před hotelem a šel dovnitř. O něco později vyšel zase na ulici a spěchal k saloonu.

Pozorovali jsme ho.

Zatímco jsem sledoval lítací dveře, podíval se Joe dovnitř velkým čelním oknem. Kývl na mne a já jsem se přemístil k němu. V saloonu bylo poloprázdno. Kenneth seděl u jednoho stolu. Jezdec, kterého jsme sledovali, si sedl proti němu a mluvil na něho.

Kenneth mu nalil sklenku whisky a přisunul mu ji. Ten vypil doušek a pak znovu pohyboval ústy.

Když muž skončil a vyprázdnil sklenku s whisky, předák Baru-H si hryzal spodní ret.

Joe do mne strčil.

Vstoupili jsme do výčepu. Lítací dveře za námi skřípaly a vrzaly. Můj partner a já jsme udělali dva kroky do saloonu a zůstali stát.

Ringo Kenneth a kovboj, který mu vyřídil vzkaz od Jamese Hancocka, na nás vyděšeně zírali. Seděli jak zasažení bleskem a museli si naše nenadálé objevení napřed zpracovat.

"Ringo Kenneth!" zvolal jsem. "Jste zatčen pro navádění k vraždě Duncana Riggse. Zvedněte ruce a nedělejte žádné hlouposti. Nenuťte nás, abychom na vás stříleli."

Najednou se židle posunuly, po podlaze škrábaly nohy. Jedna židle se převrátila. Ostatní hosté se kvapně stahovali ke stěně. Nikdo nechtěl být v dráze střel v případě, že by létaly kulky.

Kenneth se zvedl jako sešněrovaný, každý jeho pohyb vypadal zrovna zdřevěněle. Na jeho pravém stehně visel kolt.

Jeho špičky prstů se dotýkaly pažby.

"Jak jste došli k tomu obvinění, marshalové?" rozčiloval se a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně.

"Buster Kincaid žil ještě dost dlouho, aby nám prozradil svého příkazce, Kennethe."

"Je mrtvý." Pohrdavě pronesl Kenneth. "Slova nějakého mrtvého..."

Najednou sáhl po koltu. Chtěl nás překvapit.

Kenneth byl rychlý, pravděpodobně nejrychlejší ve svém životě.

Zatímco tasil, přikrčil se.

Chlap, kterého poslali do Dalhartu, tasil rovněž.

Moje ruka šklubla po koltu a vytrhla ho. Vrhel jsem se stranou a současně vypálil na Kennetha.

Rány z revolverů zněly jako dunění děl.

Kennethova kulka se za mnou zaryla do zdi a vyhloubila v ní díru velkou jako pěst. Na podlahu se snášel vápenný prach, omítka stříkala na všechny strany.

K druhému výstřelu již nedošlo. Moje kulka se zabořila těsně vedle klíční kosti do ramene. Kennethova paže ochabla, revolver mu vypadl z ruky na zem.

Prudce jsem se otočil ke kovbojovi.

Ale ten už ležel na zemi. I jemu vypadl revolver z ruky. Joe ho zasáhl do pravé části hrudi.

Naše ostruhy tiše cinkaly, když jsme s mým partnerem k nim kráčeli. Jinak panovalo smrtelné ticho.

Muži u zdi civěli se zatajeným dechem na oba muže, kteří leželi na podlaze.

Kennethova rána silně krvácela. Chlap, který ho varoval, tiše sténal.

Joe zvedl jejich revolvry.

"Dojděte pro doktora!" řekl jsem hlasitě a obrátil se na zaražené muže.

"Je tady v tom hnízdě nějaký doktor?"

"Ano," ozvalo se z řady nehybných hostí. Jeden běžel ke dveřím.

*

O tři dny později v Amarillu doktor stanovil, že Ringo Kenneth může být uvězněn, a tak skončil pod zámek.

Soudce Buchanan byl spokojen a vyslovil nám svoje uznání.

Nakonec jsme stáli na ulici. Ve mně byl zvláštní neklid. Joemu to neušlo.

"Co ti jde na nervy, amigo?" Zašklebil se na mne. Byl to vědoucí škleb.

"Hm," řekl jsem, "jde mi hlava kolem. A v daném okamžiku nemáme žádný úkol. Co myslíš, partnere, mohl bych si vzít jeden den volna, abych..."

Odmíchl jsem se a trochu bezradně pokrčil rameny.

"...se podíval na Horseshoe." Joe se na mne zazubil. "No dobře, amigo. Vyšvihni se na koně a jed'. Dokud nebudeš mít jistotu, kdo má u Jane lepší karty, stejně budeš platný jenom napůl. Takže si získej jistotu."

To mi nemusel říkat dvakrát.

Když jsem po několika hodinách dorazil na Horseshoe, vyšla mi Jane vstříc. Musela mne vidět přijíždět kuchyňským oknem.

Usmála se na mne. Přijal jsem to jako zvlášť vřelý a přátelský úsměv.

Zůstal jsem sedět v sedle a díval se dolů na ni.

"Lance Bannister odjel pryč," oznámila mi. "Nedokázal unést, že jsem odmítla jeho požadavek, abych se stala jeho ženou. Vysvětlila jsem mu, že ještě potřebuji čas. Nenechala jsem ho ani na pochybách, že víc než přátelské pocity k němu mít nedokážu. Byl značně zklamán. Ale nějak se s tím vyrovná." Pokynula mi. "Pojď do domu, Waco. Mám čerstvé lívance. K tomu je javorový sirup a přirozeně horká, silná káva."

Zaplavil mne pocit štěstí.

KONEC